

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

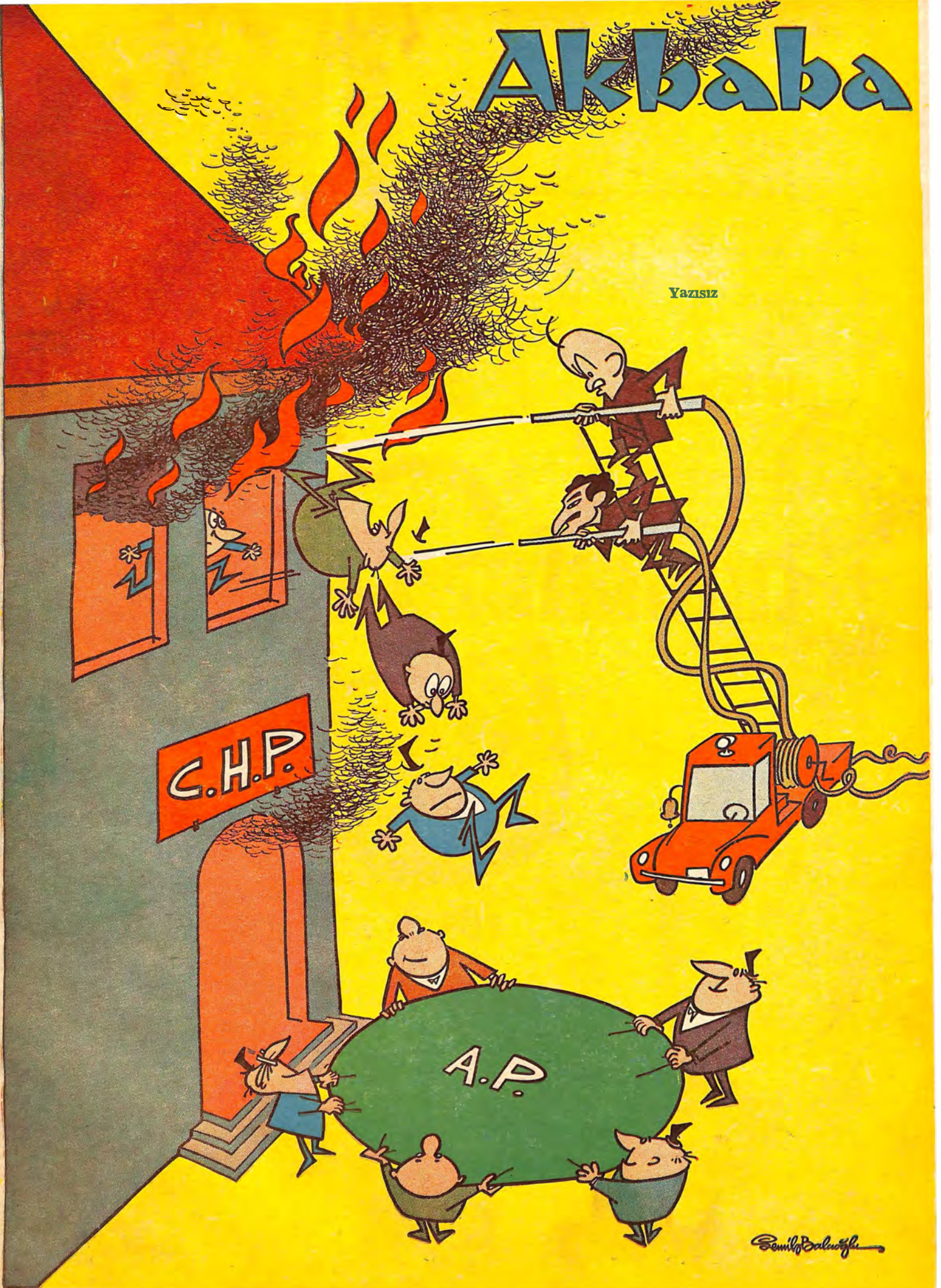
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

Yazısız

15 Milyon liralık
ikramiyelerin ilk çekilişine
katılabilmek için 7 Nisan
akşamına kadar Bankamıza
yatırmış olduğunuz
tasarrufları

muhafaza ediniz

(Çekiliş tarihi:
30 Haziran)

TÜRKİYE **BANKASI**

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 2805 — 60)

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 12 Sayı: 18 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 26 Nisan 1967

Cinayet var!

GAZETE okuyucusu iseniz, her sabah kan kokluyorsunuz matbaa mürekkebinden önce... Cinayet, cinayet, cinayet... En usta bir polis romanı yazarının hayâl edemeyeceği olayları her sabah okumak tiryakiliğine aşılanıyoruz. Memleket kocaman bir salhane sanki... Ve karı kocanın sabah yiyeceği üç dilim ekmek, beş altı zeytin, bir parça peynir, ve sayısı çok cinayet olmuştur. Çaya şeker atmadan önce gazeteye bir göz atmak ister misiniz! Haber başlıkları toplumun çöküntüsünü bildiren imdat düdükları gibidir. Bey, gündelik haberlere dalmıştır:

«— Önce karısını, sonra kaynasını kestii...»

— Biraz kızarmış ekmek?... diye sorar hanım.

«— Kahvehane de çıkan kavga da on kişi yaralandı, iki kişi öldü...»

— Akşama gelirken meyva almayı unutmama, misafir var.

«— Bir evin bahçesinde beş ceşet bulundu...»

— Büroya geç kalıyorsun...

Cinayetler günlük yaşamışımızın içine işlemiştir. Cinayetlerle oturup, cinayetlerle kalkıyoruz artık. Kendi kendisine kıymakta bizden ilerde ülke var mıdır acaba? Gazetelerimizin birinci sayfaları harb tebliğlerini geçmiştir. Plânlama Teşkilâtının yürütmek istediği nüfus kontrolünü, sabıkalı ve sabıkasız vatandaşlar bıçakları ve tabancalarıyla yapıyor.

İşsizlik ile ahlâksızlığın çiftleşmesinden bir cinayet, başıboşluk ile namussuzluğun çiftleşmesinden çifte cinayet doğması tabiidir. Ne var ki cinayetlerin çoğalmasında, hırsızlığın artmasında, haydutluğun katmerleşmesinde görünen suçlular vardır, görünmeyen suçlular vardır. Görünen suçluları faili meçhul cinayetlerin dışında fotoğraflarından tanıyoruz. İşte şu kaytan bıyıklı, siyah perçemli delikanlı suçludur... İşte şu korkunç suratlı, palabıyıklı adam suçludur... İşte şu Lombrozoya lâayık tip suçludur...

te şu Lombrozoya lâayık tip suçludur...

Bunlar, resimleri polisin sabıka arşivine geçen soydan basit suçlulardır.

Ama resmini polisin sabıka arşivinde bulamayacağınız, parmak izine Emniyet'in dosyalarında rastlayamayacağınız bir suçlu daha var ki tarif edersek gözünüz ısırarak onu...

Çünkü kılığını kıyafetini hiç değiştirmeden, üniformasıyla ortalıkta dolaşır o... Siyah silindirik şapkası her zaman başındadır, siyah frakı her zaman sırtındadır, koca göbeği ve yılışık gülümsemesiyle karikatürçülerin fırçalarında gerçek çizgilerini bulan politikacıyı nasıl tanımazsınız!

İşte bu eski aşınmış, cinayet, yaralama ve haydutluk salgınının birinci derecede suçlusudur.

Neden mi suçlusudur? Suç ve ceza terazisindeki dengeyi seçim sandığı hesabına bozduğu için... Her dört beş yılda bir genel af çıkardığı için...

Siyasi yatırım uğruna hapis-

hane kapılarını keyfince açıp kapadığı için...

Artık Türkiye'de adam vurmak isteyen kaatil, kaç yıl yatacağını Ceza Kanunu maddelerinde hesaplamıyor! Siyasi iktidar değişikliğinin getireceği af kanunları ceza kanunlarımızın yerini tuttuğundan, hapis süreleri siyasi havanın gidişatı üstündeki tahminlere bağlanıyor.

Suçluların mahkeme kararlarına göre cezalarını çekmedikleri ülkelerde cezadan korku kalır mı yüreklerde? Külhanbeylik mesleğinde iş tutan, hem yüreğini ferah tutmakta, hem de her köşebaşında yeni «vukuata» nöbet tutmaktadır. Af Kanunu فرمانlıları, büyük şehirlerde tozu dumana katmakta, esnafı haraca bağlamakta ve sokaktan sokağa zafer çığlıkları duyulmaktadır:

— Haaaayt!... Var mı bize yan bakan?...

Her siyasi iktidar değişiminde cinayet suçlusuna hapis hane kapısının anahtarını teslim edersek, işlenecek cinayetlerin beş yerine on, elli yerine yüz olması kadar tabii ne vardır?

İşte bu gidişin baş sorumlusudur politikacı...

Öyleyse o politikacıyı sanık sandalyesine oturtup, sonra adaletin parmağını göbeğine doğru uzatmak gerekir:

— Suçlu ayağa kalk!... diye.

Eskiden her cinayette kadın parmağı aranır, şimdilerde her cinayette politikacının bal tutan parmağını görür gibi oluyoruz.

AKBABA

İnönü — Çıkarsak mı, çıkarmasak mı?... Çıkarsak mı, çıkarmasak mı?...

Olağanüstü

«Sektörler bizim sıvamızdır, dökülse ne çıkar?»

«Genel Sekreterin kimlerin malası olduğunu bilmiyoruz...»

«Acaba ne renk sıva vuracak?»

«8'ler ihraç edilmelidir.»

«Sosyalistler partiyi terket-sin.»

«İsyancılar!...»

«Asıl isyancılar sizlersiniz!»

«8'ler C.H.P.'den bir kıymık dahi koparamaz!»

«8'ler, 58 oldu.»

«8 kişi giderse, 80 bin kişi gelir.»

«8'lerde yeni parti kurma hazırlığı başladı.»

Bütün bu söz düellolarından sonra, olağanüstü Kurultayın ne kadar olağanüstü olacağını varın siz düşünün artık!

İşkân Komisyonu! *Muzafer İzgü*

NE BİLİRİM ben arsasını aldığım adamın göçmen olduğunu... Yine, ne bilirim ben bu arsanın iki metrekaresinin Hazineye ait olduğunu... Belediye'deki yetkili:

— Olmaz efendim, biz buraya ruhsat veremeyiz, dedi. Siz 200 metrekairelik yer almışsınız, halbuki kadaastro burayı 202 metre kare olarak ölçmüş. Buranın ancak, 202 de 200'ü sizin.

— Efendim, bu iki metrekairelik yeri Hazine bana satıversin. Nasıl olsa benim arsamın içinde. Adam, harman görmüş atlar gibi ters ters suratına baktıktan sonra:

— Bu boyacı küptü mü yahu? diye bağırdı. Oh ne âlâ, iki metrekaire arsasının içindeymiş de, Hazine bunu kendisine sataymış da... Ya bu iki metrekairelik yer gayri meskûnsa, ya bitişğinde başka Hazine arazisi varsa, ya en mühimi burası turistikse?

— Beyefendi, bu yer zaten hemen hemen şehrin dışında, yanında hiç Hazine arazisi yok, hele hiç turistik olamaz, çünkü biz oturacağız orada...

Adam sinirinden, bir kalktı, bir oturdu:

— Vay vay vay!... Demek hepimizden iyi bu işleri sen biliyorsun ha?

— Estağfurullah efendim. Biz kim, bu işlere akıl erdirmek kim!...

— Git başımdan, şimdi ağzımdan bir şey çıkacak...

— Nereye gideyim efendim? diye sordum.

— Vilâyete bir dilekçe ver, dilekçeni İşkân Komisyonuna havale ettir, Komisyon, Bakanlığa teklif etsin, Bakanlık, bu iki metrekairelik yerin satışına karar alsın, sonra da buradaki Komisyon satışına karar versin.

Yedi baş horanta, ufacı maaşından ayda 200 lira ev kirası vermemiş olsam, lânet olsun diyeceğim ama, elimde birikmiş üç beş kuruşu har vurup harman savurmamak için, bu arsa üzerine bir odacık kondurmam gerekti.

Gittim, Vilâyete bir dilekçe verdim. Vali Muavini:

— Dilekçeni İşkân Komisyonuna götüreceksin, dedi.

— İşkân Komisyonu da kim efendim? diye sordum.

Kapıda bekleyenler çok olduğu için, lokantadaki yemek çeşitlerini sayan garsonlar gibi, acele acele saydı:

— Defterdar, Tapu Müdürü, Teknik Ziraat Müdürü, Toprak İşkân Müdürü, ve ben...

— Size biraksam efendim dilekçeyi?

— Komisyon dedik!...

Çıktım dışarı. Şimdi acaba hangisine götürüp versem bu dilekçeyi diye düşünüp dururken, karşıdaki tabelâ ilâştı gözlime: «Defterdarlık»...

İçeri girince, bir taraftan parmaklarını şaklatan, öbür taraf-

tan dağ gibi göbeğini indirebilmek için boyuna geçiren Defterdar'ın önüne koydum dilekçeyi.

— Bu ne? diye sordu.

— İşkân Komisyonuna havale edilmiş bir dilekçe efendim.

— Ben miyim Komisyonun başkanı?

— Bilmiyorum efendim.

Dilekçemi elime tutuşturdu:

— Al öyleyse, bildiğin yere git, dedi. Ulan şuna bak be, hep angarye işler de bizi bulur vallahi...

Dilekçemi alıp çıktım dışarı. Bu kez, Teknik Ziraat Müdürünün odasına daldım.

— Bu ne? dedi.

— İşkân Komisyonuna dilekçe efendim.

Adam gözlerimin içine baktıktan sonra:

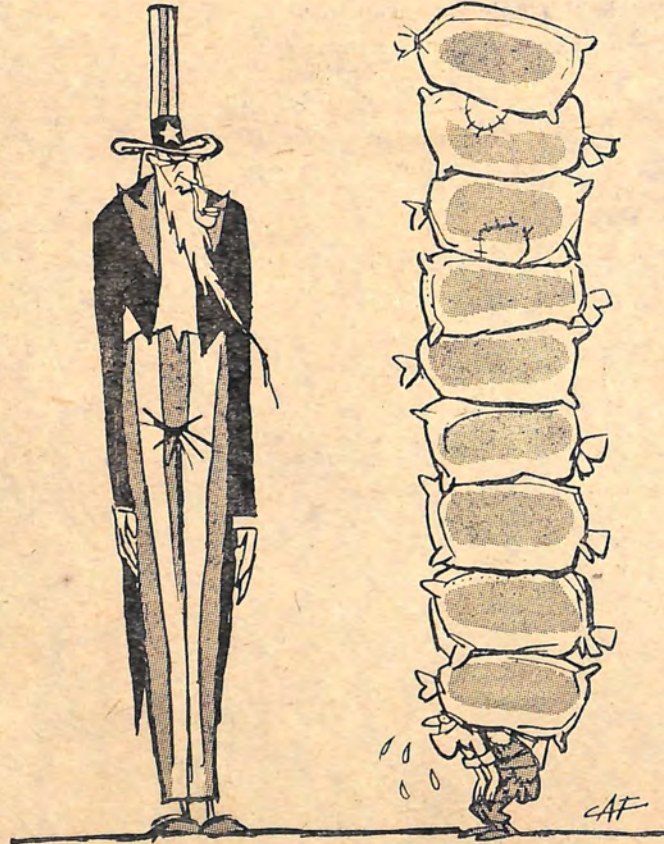
— Senin gözlerin kör mü? dedi. Baksana kapıdaki tabelâda ne yazıyor?

Ters yüz çıktım dışarı. Şaşkın şaşkın Vilâyetin koridorlarında dolaşırken, masistte bulunmayan bir cesaretle kendimi Tapu Müdürünün odasında buldum. Azarlanmağa akortlu olduğum için, daha adam bağırmadan ben gözlerimi kapamıştım.

— Hayrola? dedi.

— İşkân Komisyonuna dilekçe efendim.

2000 yılında Amerika'nın seviyesine erişeceğiz. — Gazeteler —

Yazısız

Tapu Müdürü yerinden kalktı, yavaş yavaş yanıma yaklaştı, vuracak gibi elini havaya kaldırınca can havliyle geriye sıçradım. Tatlı bir dille:

— Gel evlâdım gel, gel vatan-daşım gel, dedi. Ah ah, hep böyle zaten. Vatandaşa zorluk çıkarmak için ne mümkünse yaparlar. Bak işte, yazık değil mi şimdi şu benim vatandaşına? Üstelik iki kat da merdiven çıktın değil mi?

— Çıktım efendim... — Vah vah vah!... Vah vatan-daşım vah!... Vah kardeşim vah!...

Yâni herif bana acıyıp da gözlerinden bir damla yaş dökse, ben bin damla dökceğim.

— Terledin değil mi evlâdım?

— Terledim efendim...

— Vah vah vah!... Ya hasta olursan?

— Olmam efendim.

— Arkana mendil sok!... Şimdi zahmet olmazsa, bu merdivenleri tekrar in ve dilekçeni İşkân Komisyonu Başkanı olan Vali Muavinine ver!...

Şaşkınlıkla adamın elini öptü

çıktım. Oldu olacak, bir de Toprak İşkân Müdürünün odasına girdim. Masada adam mı oturuyor, yoksa tostoparlak bir şey mi, belli değil. Makineli tüfek gibi sordu:

— Ne ne ne?...

— İşkân Komisyonu Başkanlığına dilekçe efendim.

— O dilekçe ban ban ayt de de... Hadi hadi, çı çı çık...

Adam konuşmuyor, sanki konuşma müsabakasındaymış gibi yalayıp yutuyordu kelimeleri...

Dilekçemle kalakalmıştım orta yerde. Memlekette hızlı kalkanmayla beraber, valiler de makam koltuklarından oldukları için onları makamlarında yakalamak mesele... Ancak köy yolunun birinde pusu kurarsan belki...

İki elim böğrümde düşünüp dururken, bir hademe yaklaştı yanıma:

— Ne o? dedi.

— İşkân Komisyonuna dilekçe, dedim.

Adam hemen yüzünü buruşturdu:

— Felâket, dedi.

— Neden kardeşim?

— Komisyon da ondan. Bizim memlekette komisyon demek, dalgasıyon demektir. Şayet işin bu dalgasıyonun eline düşerse yandın belle. Koca denizde bir karpuz kabuğu, sallan dur, yaylan dur... Ama!...

— Ama bi onluk toka edersen, ben senin işini hallederim.

— Nasıl?

— Vali Muavini gittiği zaman dilekçeni masasının üzerine koyarım.

— Yapar mısın bunu?

— Neden yapmayalım be kardeşim? Çok şükür hepimiz müslümanız.

On lirayla beraber adamın eline dilekçemi tutuşturdum.

— Sen bir hafta sonra Vali Muavininin yanına uğra, dedi.

Bir hafta sonra Vali Muavininin yanına uğradım. Korka korka girdim içeriye:

— Benim bir dilekçem olacaktı efendim, dedim.

— Ne dilekçesi? diye sordu.

— İşkân Komisyonuna efendim.

— O işlere ikinci başkan bakıyor, onun yanına git!

— Siz almıştınız dilekçemi.

— Nereye koymuştum?

— Şuraya, masanın üzerine koymuştunuz.

Aradı, taradı, bizim dilekçe yok. Hademeyi çağırdı. Hademe:

— Ben onu yukarıya götürdüm efendim, dedi.

Vali Muavini:

— Dilekçen yukarı gitmiş, oradan ara, diyerek beni başından savdı.

— Arsayı görmeyecek misiniz efendim?

— Boş bir vaktimiz olursa görürüz.

Çıktım dışarı. Araya sora, sövüle sayıla, dilekçemi İskân Müdürünün odasında buldum. Müdür:

— Komisyondaki arkadaşların hepsini ayarla, sonra gel bana haber ver, gidip arsayı görelim, dedi.

O günden sonra bir şeyler oldu bu beş memura. Belki de her zaman öyleydi. Bazen birisi, bazan ikisi, bazan da beşi birden bulunmuyordu dairede. Dördü oluyor, bakmışsınız Defterdar cenazeye gitmiş, bu kez Defterdar oluyor, bakmışsınız Vali Muavini izine ayrılmış... O izinden dönüyor, bu kez Teknik Ziraat Müdürü kabızlıktan onbeş gün raporlu...

Tam yedi ay, bu beş memuru, kapısında (Türk memuru, örnek memurdur) yazan Vilâyet konağının içinde bir arada yakalayamadım. Artık, evdeki çocuklar da alışmışlardı buna... Çocuklar:

— Baba bugün hangisini kaçırdın? diye soruyorlardı.

— Aklımı kaçırdım oğlum, aklımı...

— Defterdarı enseleyebildin mi baba?

— Yok oğlum yok, adamın her gün bir yakını ölüyor.

Karım da, çocuklarım da, bu memurlardan hangisinin içinde, hangisinin ölümcül hasta, hangi gün hangisinin, kimin cenazesine gittiklerini Validen iyi biliyorlardı...

— Baba, ben gece rüyamda gördüm ki, sen o Mart sıpası dediğin defterdarı yakalamışsın.

— Bırakın ulan dalgayı!...

Derken bu işler, benim rüyalarım da girmeğe başladı. Adamlar, Bakanlığa gidecek raporu imzalıyorlar, ben, mazbatasını almış milletvekilleri gibi, hazla, saygıyla bakıyorum bu kâğıda... Bir de gözlerimi açıyorum ki, rüya... Artık ondan sonra uyuyabilirdim uyu...

Nihayet bir yıl geçti aradan. Defterdarına giderim:

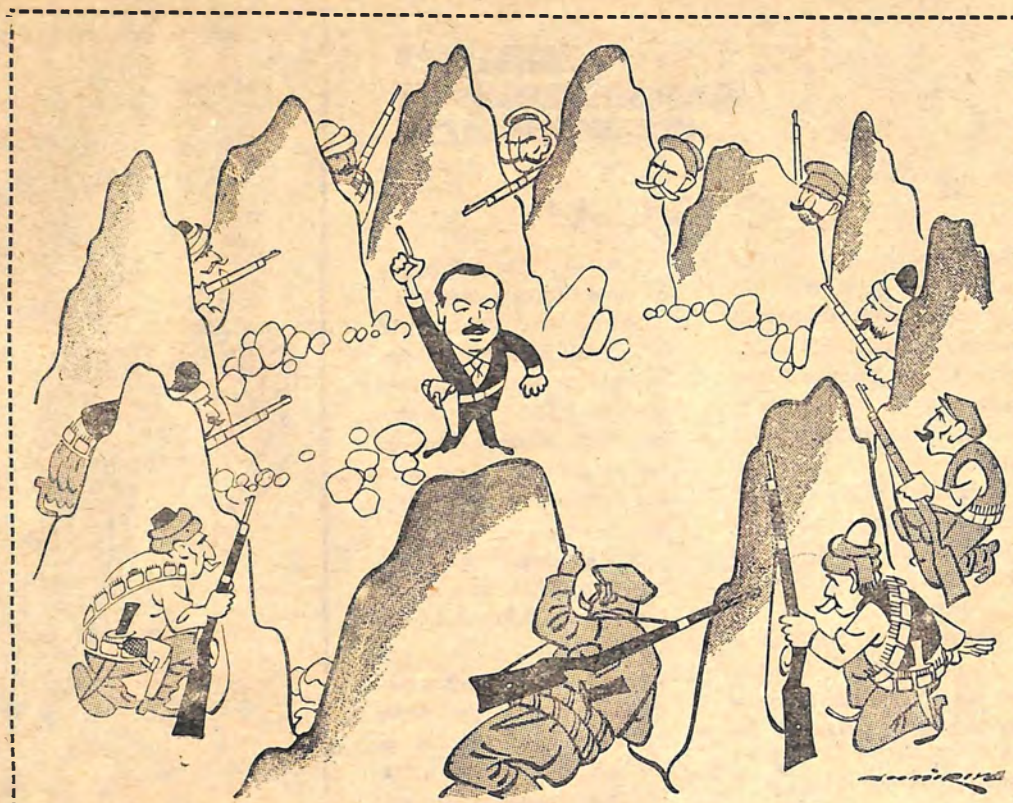
— Bende mi kabahat, bul Teknik Ziraat Müdürünü gidelim.

Teknik Ziraat Müdürüne giderim:

— Ne hırslıyorsun be, bul Vali Muavini'ni gidelim, der.

Bul!... Bul!... Nereden bulursun? Koskoca beş tane devlet memurunu aynı anda bir araya getirmek hangi babayığının harcı ki, benim harcım olsun.

Nihayet çok şükür beşini bir araya getirebildim. Vali Muavini: — Sen arkadaşları bir araba-

Faruk Sükan, Siirt'te, «Şakiler teslim olunuz» dedi. — Gazeteler —

ya koy götür, onlar keşfede dursunlar, benim beş dakikalık işim var, sonra gelir beni götürürsün, dedi.

Bende bir sevinç, bir sevinç, sanki dünyaları bağışlamışlar. Dört memurun karşısında, onardan kırk selâm çakıp berşerden yirmi tombalak attıktan sonra:

— Buyurun musunuz efendim arabaya? dedim.

Sağolsunlar, kırmadı, buyurdular... Aldım, arsanın olduğu yere götürdüm.

— Beyefendiler, siz tetkik ede durun, gidip ben Vali Muavini'ni alıp geleyim, dedim.

— Biz o olmadan tetkik edemeyiz, çabuk al gel, dediler.

Şöföre döndüm:

— Canavar düdüğü var mı?

— N'olacak ağbi?

— Yok yok, bir şey yok... Son sürat Vilâyete!...

Uçtuk... Nerdeyse, Vali Muavini'ni sırtımda taşıyacağım arabaya.

— Arkadaşlar orada mı?

— Oradalar efendim.

Arsanın bulunduğu yere geldik. Ortada üç memurun gezindiğini görünce beynimden aşağı kaynar sular boşandı. Vali

Muavini sordu:

— Nerede Defterdar?

— Vallahi buradaydı efendim, sorun bakın beyefendilere, ben bıraktığımda buradaydı...

Ötekiler karşılık verdi:

— Karnı ağrıdı eve gitti!

N'oldum, yığıldım kaldım oracığa... Parayı peşin alan şoför bile acımadı halime. İki elim böğrümde, toz bulutunun ardından bakakaldım arabaya...

Aradan yine günler geçti. Artık burama gelmişti. Bir şoförle anlaştım, ve dayadım arabayı Vilâyetin kapısına... İşe, Defterdar-dan başladım:

— Arkadaşlar hazır, arabada sizi bekliyorlar, buyurunuz efendim.

Adımı arabaya koyar koymaz hemen ağzını bir bezle tıkayıp, ayaklarını, ellerini bir güzel bağladım ve aldığım gibi götürüp bizim arsava yakın bir çalılığın içine bıraktım:

— Şimdi kaç da görelim bakalım!...

İpin bir ucunu da kalın bir çalıya geçirdim. Onun arkasından İskân Müdürünü, Teknik Ziraat Müdürünü, Tapu Müdürünü ve Vali Muavini'ni böylece saltanat-

la götürdüm.

Ulan yeter be sizin ettiğiniz...

Şoför:

— Ağbi Vilâyeti buraya taşıyoruz, yoksa ihtilâl mi var? diye sordu.

— Al parayı, git işine, dedim.

Yaktım bir sigara, geçtim bu beş adamın karşısına:

— Nasılmış? dedim.

Vali Muavini kaşıyla gözüyle bir şeyler anlatmağa çalışıyordu. — Yok beyefendi yok, zahmet etme... Hele bi şekerli kahve için canım, arsama kadar misafir gelmişsiniz, acelesi yok...

Sıra bendeydi şimdi. Tam bir buçuk yıldır, bu adamlara bir imzacık attıramamıştım. Ama onlar kadar katı değildi benim yüreğim. Her birinin elini, iki parmağı oynayacak kadar çözdüm ve raporumu imzalattım. Sonra, komisyon başkanının ellerini çözüp okkalı bir selâm attım:

— Kusura bakmayın, zahmet oldu beyler!...

Hızla uzaklaştım oradan. İnandır mısınız, hiçbir de, diğer vatandaşlar da böyle yaparlar diye bu meseleden kimseye bahsetmediler.

Muzaffer İZGÜ

23 Nisan Çocuk Bayramı kutlandı.

Geçmiş Zamanı
Olur ki...

YUSUF
ZİYA
ORTAÇ

Çöpçü

SOKAKTA ıslak bir rüzgâr esiyordu. Pençe pençe çınar yaprakları, üşümüş seslerle kaldırımlarda sürükleniyordular. Tramvayın yağmur damlalarıyla yol yol çizik buğulu camından bakıyordum.

Biraz daha büyüyen Taksim meydanında, zafer âbidesi, kış rüzgârına bürünmüş çıplak mermerleriyle biraz daha büzülmüştü.

Birden, orada, tarhların ıslak yolları üstünde, gözümde bir adam ilüştü, çisenti içinde kaybolmuş çehresiyle bir hayâl-adam! Elinde süpürge, bulutların yıkadığı asfaltı süpürüyordu...

Ürpererek gözlerimi açtım: Bu hayâl-adam kimdi?... Bir temizlik işçisi mi? Yoksa, şu zafer âbidesinden kopmuş bir tunç mu?... İskeletine yapışık keten ceketinin etekleri ve keten pantolonunun paçaları, çırpıntı-

dan ıslanmış bir yelken parçası gibi rüzgârda uçuyordu...

Onu tanıdım: Göğsünde, iğnesi çıplak etine değen kırmızı kordelâlı İstiklâl madalyasıyla, bu hayâl-adam, etrafını süplürdüğü âbidenin somaklı kemeri altından bakan meçhul kahramanın ta kendisiydi!

Onu, bu pembe mermerin hayâlî üstünden bu çamurlu kaldırımın hakikatine atan kimdi böyle?...

Onu, düşman ordusunu süngünün ucuna takmış, Afyon yamaçlarından, Dumlupınar eteklerinden, Sakarya kıylarından sürerken görüyordum...

Şimdi, kurtardığı memleketin sokaklarında, kurtardığı insanların geçeceği yolu süpürüyordu!...

Bir gizli tokadın alevleriyle yanan yüzüm yere düştü!

Yusuf Ziya ORTAÇ
1939

Trafik kazalarında dünya şampiyonuyuz. — Gazeteler —

Yazısız

Bahar müjdecileri

ÇOCUKLUK günlerimi düşünüyorum. O uzak yıllarda, her mevsimin bir sesi, bir rengi ve bir kokusu vardı. Baharın müjdesini, sokaklardan ağır sallantılarla geçen Silivri yoğurtçusunun nârasından öğrenirdik: İşte bahar geldi!

Yeşil yapraklı değneklerde alev damlaları gibi sıralanmış turfanda kirazları görünce sevinirdik: İşte bahar geldi!

Bahçeleri pembe bir dumana bürüyen şeftali çiçeklerinden, erik ve bademlerin beyaz rüzgârından öğrenirdik: İşte bahar geldi!

Acemi bir şair gibi, dallarda basit nağmeler heceleyen kuşların sesinden anlardık: İşte bahar geldi!

Menekşe kokularından, sümbül kokularından, fasulya kokularından haber alırdık: İşte bahar geldi!

Kışniyen atlar, meliye kuzular, gülen yüzler ve sözler hep bu müjdeyi verirdi: Bahar geldi!

Ardık o günlerden, o çocukluk günlerimin neşesinden uzağız...

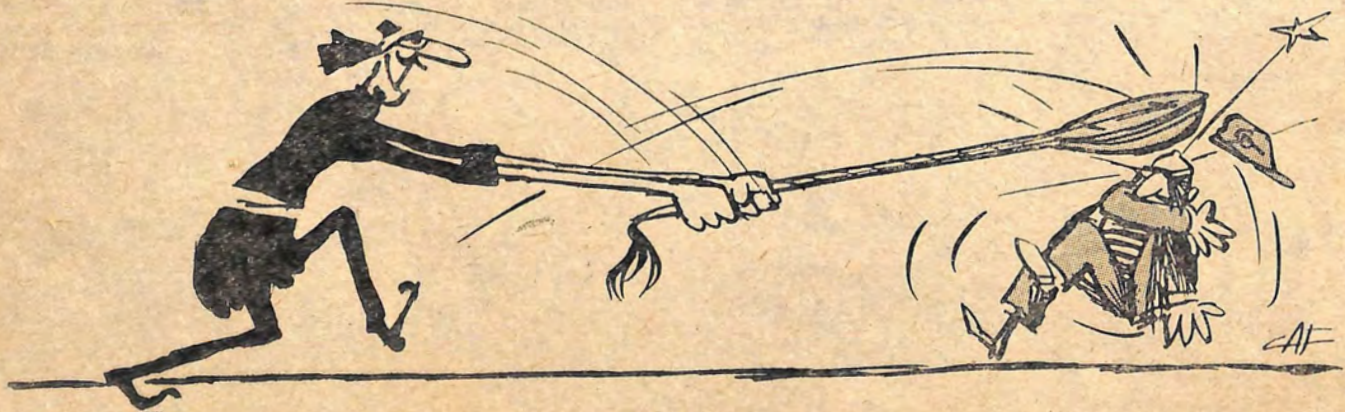
Ardık, Kâğıthane sırtlarında, yeşil dallara bürünmüş uzun arabalar değil, bodur otomobiller dolaşıyor...

Ardık apartman saçaklarında kırılmaç yuvaları değil, radyo antenleri var...

Ve gazeteler baharın geldiğini müjdeliyor: Mekteplerde tifo aşısına başlanmış!...

Yusuf Ziya ORTAÇ 1938

Karadenizli bir vatandaşımız bağlaması ile komünizme savaş açtı. — Gazeteler —

Yazısız

ankara MEKTUBU Nimet Arzik

«Bütün gün ağaçlarda»

MARGÖRİT Duras'ın bir eseri... Yeni Tiyatroda oynanmakta... Heyhat!... Yoksunluklar içinde yığılmış bir kadının yaşantısını Melek Öke canlandırıyor... Gene heyhat!...

Kritiğe en tahammülsüz kişiler gazeteciler ve sanatkarlar. Onlar, toleransı hep politikacılardan beklerler... Kendilerine, gözünün üzerinde kaşın var diyenin var haline!.. Biz dedik de, cezamızı gördük... Opera bize burkıldı! Haftalık prömyerlerine davetiye kesti hemencik. Halbuki, daha önce çatımıza kadar gelir sağolsun, elden ele, selamlarla sabahlarla sunarlardı «prömyere gel» ler.

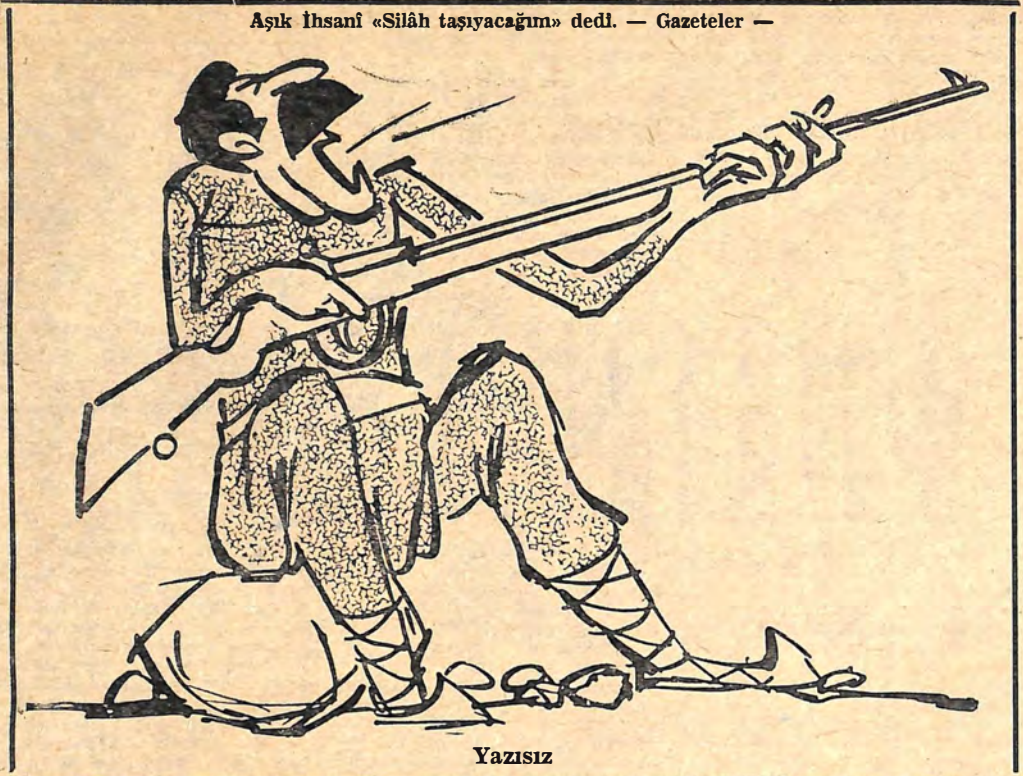
Melek Öke'yi ben, görmeden önce, bir meslekdaşının göklere çıkarmasından tanımıştım. İlk olarak, Bernarda Alba'nın Evi piyesinde gördüm, o göklere çıkarmadan sonra ve benim gözümde göklerden paraşütsüz inmişti yeryüzüne pattadık!.. İhtirasların kapalı kazanda kaynadığı bir dul evinde, evde kalmağa mahkûm ettiği kızlarının başında, despot anaydı...

Alaturka bir Bernarda Alba teyzeydi... «Teyzeeee!» diye seslenmek geliyordu insanın içinden. En son, onu Margörît Duras'ın «Bütün Gün Ağaçlarda» piyesinde gördüm... İnsan bir piyesi yanlış yorumlar da, yanlış oynar. Kafayla anlar da, kalpsiz oynar. Kalblen anlar da, kafasız oynar. Ama buradaki oyun, bambaşka bir oyundu. Kolaya kaçan, kaba efektelere sapan bir oyun. Aktrisin kendisini tatmin etti mi bilemem...

Bir iki teferruatla oyunu çiziyim size... Bir yemek sahnesi... Kadının içi, maddi mânevi açlıklarla dolu... O açlığı bize yemekle gözüğe geldiğinde tüm vücut olarak hissettireceğine, trene yetişmek için acele atıştıran, Lorel ve Hardy'nin taam etmesine çevirmiş... Ondan da, bundan da, şundan da; ha yutuyor, ha yutuyor... Eee, kolay bu! Eee ucuz bu! Eee...

Kadın sarhoş... Melek Ökte, sadece omuzlarının üst kısmıyla sarhoş... Göğüstün aşağı kısmı, kalp gibi, oturmasında da, kalkmasında da... Eteğini bızım çekştirip sıkıştırıp, edepi edepi yerleşmesinde deli...

Ondan sonra efendim... İhtiyarlık hissini, ne makyajla, ne psikolojik

Yazısız

havaıyla kendine verememiş de, neyle vermiş biliyor musunuz?... Öhöööö öhöööö'lerle, ahha ahha'larla, aksırıklarla tıksınıklarla...

Devlet Tiyatrosunun aslarından biri, Macide Tanır, Melek Öke'den bahsederken, «koca Melek Öke» den başka deyim kullanmazdı...

Heey koca Melek Öke... Hey koca Devlet Tiyatrosu... Hey!...

Arkada kalanlar...

KAPI yavaşça aralandı... (Akbaba, bundan bahsetmezsem rahat edemeyeceğim...)

Kapı yavaşça aralandı ve öksüz bir havaya girdi, hafiften ürpererek. Her şey yerli yerindeydi. Gri kaplamalı yıldızlı iskemleler, dipteki, «bénisterie» şaheseri «Bahut», ağır ağır dökülen tül perdeler...

Yusuf Ziya Ortaç'ın evindeydim Nişantaşı'nda.

— «Onu gençliğinde de hiç sıkmadım. İsteddiği gibi gezdi, istediği gibi yaşadı»...

— «O, o kadar canlıydı ki, ben onunla canlanırdım»...

Karşımdaki hanımefendinin tees sürü bile sakindi. Otuzdokuz sene

lik bir birleşmeyi çözmüştü kader, yavaşça bir ipek kuşağı çözercesine... Ve kimbilir ne yalnızdı. Zarifti, tatlıydı, yumuşaktı. Eşlerini güneşe itmiş, kendilerini gölgede bırakmışların hırçınıktan irak halli vardı onda...

— «O anlatır anlatır, ben dinlerdim»...

O... Bütün hayatı, «O» ydu. Şimdi, «O» yok olmuştu işte...

Tül perdeler hafif hafif kımlıdanyordu, bir yalnızlığı okşarcasına. Ben de düşünüyordum Akbaba, herkesin düşüncesi, «gidenle» meşguldü: Ya kalan!... Ya kalan, diye...

İlhami Ertem:

ELLİBEŞ ağanın, mahkemece beraet ettikten sonra, yerlerine yurtlarına dönmeleri bahis konusuydu. Aynı zamanda da, el konulan mülklerinin iadesi. Mesele Mecliste görüştülüyordu.

Bunlar önce Sivas'a sürülmüş, sonra Bursa cezaevlerine aktarılmış, sonracığına da, her biri bir bölgeye raptedilmişti.

Hava asalım'da, keselim'deydi. Bütün C.H.P.' toprak reformcusuy-

du o sıkıda, tabii Bafa gölü harıl!... Allah Allah, o göl bi kere, o su... Toprak mı ki?...

Bu asalım keselim havasında bir adam çıktı, esen rüzgâra değil, kendine göre konuşan. An'ın mağdurlarını savundu, ama haklı ama haksız... Hitabet gücü de vardı. Mantık silsilesinde de atlanmış bakla yoktu... Başkasının dardını duyan adamdı da. Şimcik işittik ki Millî Eğitim Bakanı olmuş... En zorlu Bakanlığın başına getirilmiş İlhami Ertem... Valilikten gelmedir o da, Çağlayangil gibi. Zannetmem ki, millet seviyesindeki eğitim problemleriyle, yakından uzaktan ilişkisi ola: — «Efendim, yetişir... Zaman bırakmıyorlar».

Valla billâ biz zaman bırakıyoruz, zaman bizi bırakmıyor... Bir Bakanlığa getirilme, bir varıştır, bir başlayış diill!...

İlhami Ertem için üzülüyorum... Çünkü, başkasının dardını duyan adamdır... Kurulların en köhnesinin başında, nice zamanda yenecek mi? Bir ay mı deseeem? Bir yıl mı deseeem?... İlericiler tarafından mı deseeem?... İlericiler tarafından mı deseeem?... Nimet ARZIK

— Eyüp Sultan'a gitmek de dopingmiş. —

Doping!...

ZİNNÜRE Çamçıçeği, Pınarlar mahallesi'nin merdivenli yokuşunu, dizlerini tuta tuta, inleye inleye tırmandı. Solda, boyası dökük, yağmurun çürüttüğü çıplak tahtaları griye çalan, iki katlı ahşap evin önüne gelince durdu. İkkin, başını alt kattaki pencereye dayayarak, aralık perdelerin gerisinde bir şeyler görmek istedi. Göremeyince de kapının zilini çaldı.

Öksürüklü, cızırtılı bir ses geldi içeriden:

— Kim oooo?...

PİLLİ HOCA

— Ben'im Dilber hanım. Zinnüre. — Aaaa, hoşgeldin kardeşim. Dur açıyorum kapıyı...

Biraz sonra açıldı kapı...

Dilber hanım, gülümseyerek misafirini karşıladı:

— Ayol, hangi dağda kurt öldü? dedi. Hıdırellez'den Hıdırellez'e mi görüşeceğiz böyle?

— Ah, sorma güzelim. Nefes nefese çıktım yokuşu. Vallahi ben sana, samimiyeten bir şey söyleyeyim mi? Eğer ki başım derde girmeseydi, bugün de gelececektim...

— Aaaa, hayırdır işallah? Ne oldu kardeşim?

— Sorma Dilber'ciğim. Anlatacağım hepsini... İlk sıftah, o eşarpımı bir gevşeteyim hele...

— Gevşet, gevşet hayatım. Gel, şöyle şu odaya girelim.

— Kardeşim, sarma cigara bulunur mu sende?

— Kör olayım yok.

— Zararı yok canım. Ben kendi cigaramdan içerim. Duydun mu olanları?

— Neleri kardeş? — Zaar biliyorsun Çilli Hoca'nın marifetlerini...

— Bilmeyorum vallahül'azim... — Ayol, Çilli Hoca yok mu, Çilli Hoca?

— Hani şu kayıptan haberler alan, çocuğu olmyanlara çocuk ihsan eden, muradı olmyanlara muradını veren Beşir Hoca'yı söylemiyor musun?

— Hah, tamam.

— Ne olmuş? Anlat Allasen!...

— Öyle hoca gibileri, Rabbim Allahım, Cehennem'in esfeli safiline gitsinler de, ak dudaklı zebaniler,

işallah kafalarında, Firavun enfiyesi döğeri gibi, topuzlarını her daim ek-sik etmesinler.

— Ne oldu kardeşim? Anlatsana. Ben o hocayı, iyi hoca diyerekten bilirim. Çok duymuştum tevâtürünü. Ne oldu Allah'aşkına?

Zinnüre hanım, köşe minderine kurulduktan sonra, bir ayağını da altına alıp bağdaş kurdu:

— Sana her şeyi anlatacağım ama, Allah Muhammed aşkına, her şey kendi mâbeynimizde kalsın, dedi.

— Mıhaf çarpsın kimseciklere söylemem. Ben öyle, ağzı sakızlı,

bohçacı karılardan değilim kardeş...

— Bak, dinle öyleyse... Biliyorsun, bu Çilli Hoca, çok bir nam salmıştı her yanda. Bana da Hamamcıların Müşerref söyledi. «Git de, ne muradın varsa, olup olmayacağını ona danış» dedi.

— Eeee, hayırdır işallah... Sonrası?

— Sonracığıma, ben de Hasene hanımın kızı Çarliston Nimet'i yanıma alarak, bir sefer gideyim şu hocaya, dedim.

— Muradın neydi?

— Allahın bildiğini kıldan ne saklayayım? Müslüman dini, aşikâre... Bak hayatım, benim ikinci efendimden hiçbir çocuğum olmadı. «Cenâbı Allah, bana bir erkek evlât nasip edecek mi, etmiyecek mi» diyerekten bir danışayım, dedim. Nimet'le beraber kalkıp gittik hocanın evine. Daha kapıdan girerken, adam başına beşer lira, ayakkabısı parası alıyordular. Parayı verdik biz. Adımızla muradımızı da bir kâğıda yazıp, kapının ayınında duran kutunun içine attık. Âdet öyleymiş. Yukarı çıkınca, bir de ne görelim? İçerisi mahşer. Bizim gibi gelen, daha nice insanlar var.

— Eeee, sonra?... Ben de pek merak ettim vallahi...

— Sonracığıma, bir odaya girdik. İçeride, kimler yok, kimler? Küçük yakalılarından tut da, takunyasına kadar, hepsi oraya taşınmış. Neyse, biz de birer iskemle bularaktan bir köşeye çekildik. Vakit, ikindiyl biraz geçmişti. Aşağıdaki kapılar kapandıktan sonra, herkes yerli yerine oturdu. Biraz sonra da, içeriye Hoca efendi girdi. Başında kocaman

bir sarık, sırtında, ucu yerlere değen bir cüppe vardı. Azametle, gelip kendi minderine oturdu. En başta ki kadından lâfa başladı: «Mebrûke hanım, Adana'ya giden eşinden, şimdiye kadar haber alamamış.» dedi. «Fakat efendisi sağdır, hayattadır. Yakında evine dönecektir» dedi. Der demez, kadın şaşkına döndü.

— Demek ki biliyor.

— Ben de şaştım kardeşim. Herif, başını önüne eğip, gözlerini yumup sanki kitaptan okur gibi, okuyor.

— Herif deme adamcağıza...

— Hem de ne herif!... Yezid'in başmâbeyincisiymiş meğerse...

— Allasen?

— Dinle, dinle... Herkesin muradını bir bir beyan edip cevaplarını verdikten sonra, sıra bana geldi.

— Sana ne dedi?

— Gene gözlerini yumdu, başını önüne eğdi. «Dinleyesin ey Zinnürel dedi. Talebin bir evlât sahibi olmaktır. Bu çocuğün babası, senin kocan olmayacak. Belki, başka bir nikâh geçebilir başından» dedi. Kardeşim, o bu sözleri söyler söylemez, elim ayağım buz kesiliverdi. Baylaçağım sandım.

— Töve Yârabbi!...

— Dur, dinle... Her tarafım zangır zangır titriyordu. Çilli Hoca, herkesin muradını beyan edip cevaplarını da verdikten sonra, orası paydos oldu. Herkes şaşkınlık içinde, kapının yolunu tuttu. Ama benim yüreğim rahat değildi. Bir ara, hocanın bitişikteki odasına geçtim. «Hocam, dedim. Allah rızası için sana bir şey soracağım» dedim. «Sor bakalım kerime hanım» dedi. «Sen benim yüreğimdekinin okurken,

demistin ki, çocuğün babası kocan olmayacak, başka bir nikâh geçebilir başından, demistin. Sahiden de kocanın çocuğu olmuyor. Ama ben gene de beymim çok seviyorum. Ondan ayrılsam, ölüüm gibi geliyormuş bana. Ne yapacağımı şaşırdım.» Hoca tekrar sakalını sıvazladı: «O zaman, ister istemez, bir kaçamak yapacaksın» dedi. Ben de «Töve Yârabbi, dedim, olacak iş mi o?» «Yazın, böyle yazılmış kızmın. Cenâbı Hakkın emri ne ise, o olur» dedi. Başka bir şey de demedi.

Neyse, kalkıp o akşam eve geldim. Şeytan da o akşam, gelip beynimin orta yerine bağdaş kururmez mi? «Git Şeytan!... Kafamın içinden defol» diyorum. Gitmez ki kâfir... İçeriye demir atmış sanki...

— Eeee, sonrasını anlat kardeşim. Ben de vallahi meraktan çatlayacağım. Hocanın dediği iş, sonradan oldu mu?

— Oldu.

— Kimle oldu?

— Bak, evlâtlarının hayrını görme, mübarek günler hürmetine, eğer ağzından bir yerde kaçırarak olursan... Huzuru Mahşer'de on parmağım iki yakanda olsun.

— Hem vallahi, hem billâhi, illetli eşek sidiği dermanım olsun, bir kişiye bile söylersem...

— Günâhi boynuna... Madem ki yazımız öyle yazılmış diyerekten, ben de tuttum, otobosta kontrollük eden Sarı Ziya ile mercimeği fırına yolladım.

— Canın sağ olsun kardeşim. Şimdiki zamanda bunun ayıbı bile yok vallahi. Moda böyle şeyler. Şişli'si, Maçka'sı, Harbiye'si baştanbaşa böyle... Sonra ne oldu?

— Sonra aradan bir ay kadar geçmişti. Baktım, bulantılar başladı bende... Bu sefer de içime başka bir merak düştü. Acaba oğlan mı, kız mı diyerekten...

Tekrar niyet ettim. «Bari gidip şunu Çilli Hoca'dan sorayım» dedim. Tekrar Çarliston Nimet'i aldım yanıma. Hocanın evine gittik. Kapıdan girerken gene beşer lirayı verdik. Gene muratlarımızı bir kâğıda yazıp, oradaki kutunun içine attık.

Yukarıdaki hali, aynı geçen seferki gibiydi. Odanın içi, iğne atsan yere düşecek gibi değildi. Hoca tekrar geldi, muratları okumaya başladı. Benim de yüreğim, heleceğandan duvar saati gibi atmaya başladı. Sıram gelince, «Bakalım bizimki oğlan mıymış, yoksa kız mıymış?» diyerekten, meraktan çatlayacağım.

Derken efendim, dışarıda bir gürültü oldu. Arkasından oda kapısı kütüldü diyerekten açıldı. İçeriye üç dört erkek giriverdi.

Dilber hanım da meraklanmıştı:

— Eeee, kimmiş bu girenler?

— Sorma kardeşim, sorma. Pulis miş meğer. Hemen hocanın üzerine seğırttiler. Odanın içinde «Basıldık» diyerekten, bir çığlık, bir kıyamet ki, görülecek şey. Pulisler, hocanın başındaki sarığı çıkarınca, ne görsek beğenirsin? Sarığın altına herif, kulaklıklar takmış. Pulisler cüppeyi de çıkarınca, ne görsek beğenirsin? Kulaklarından, boynundan aşağıya, tekmi elektrik telleri sarıyor.

— Aaaa, nasıl şeymiş o, ayol?

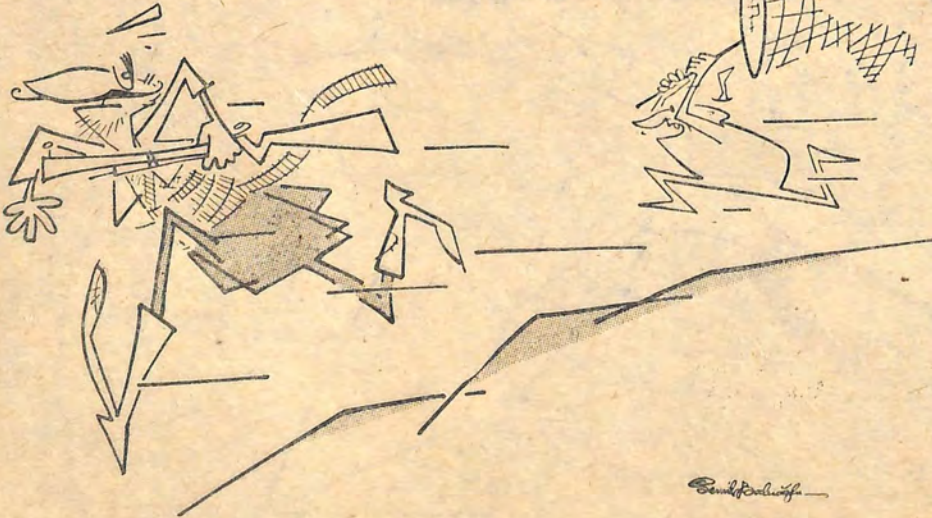
— Dinle... Bir de ayakkabılarını çıkardılar. Ne görsek beğenirsin? Kunduralarının altına, el büyüklüğünde, yuvarlak bakırlar çakmamış mı? Herif olmuş mu sana, alettirik fabrikası?

— Niye onları yapmış kardeşim?

— Ayol, bizim, kutuya attığımız kâğıtları, meğer hocanın oğlu içeride okuyup, telsizle babasına kumanda ediyormuş. Babası da cevaplarını ona göre veriyormuş. Pulis, bir de içerikli odayı açınca, ne görsek beğenirsin? İçerisi, postahanenin telsiz telefon dairesi... O makinalar, o teller, o ampuller, o fişler, kordonlar... Şehirlerarası santrali neyse, orası da öyle kardeşim.

— Tuh, utanmaz herif...

— Eşkiya avı devam ediyor. —

Yazısız

— Kadınların hepsi, bunları gö-
rünce, orada kızılca kıyametler ko-
puverdi. Kimi hocanın yüzüne tükü-
rür, kimi sakalını çekiştirir, kimi
ensesine muştı vurur... Görülecek
şey yanı... Bereket, polis adamı ko-
rudu da, kadınlara elinden bir ka-
za çıkmadı. Son... la alıp, Adliye'ye
götürdüler. Hani biz buna «Çilli
Hoca» diyorduk ya... Meğer herif
«Pilli Hoca» imiş.

— Ay şaşım vallahi, bu işe...
— Şaşmak da söz mü? Verdiğim
paralara, gözüm kör olsun, yanıyo-
rum, karnım dolu, ona yanıyorum.
Cenâbı Allahın emridir diyerekten
bir haltettik, şimdi temizleyebilirsen,
temizle bakalım.

— O işten yana hiç merak etme
kardeşim. Zencefilî kininle kaynatıp
üç sefer içecek olsan, üçüncüde pi-
rûpak olur çıkarsın.

— Ya günahı?

— Günahı sana düşmez ki... Pilli
Hoca'ya düşer. Seni aldatan, o...

— Ben inanmıyorum kardeşim...

— Eğer ki inanmazsan, Lâleli'de
bir Çopur Hoca var, gidip ona so-
rarız.

— Ne zaman gideriz kardeşim?

— Yarın ben sana uğrarım, bera-
ber gideriz. Günah olup olmadığını,
hemencecik söyleyiverir bize...

Adnan VELİ

Köylü suya kavuştu!...

Köylü ışığa kavuştu!...

YEDİ

Pazartesi

Son emir

Ecevit, «İşçiler, kendi dâvâ-
larına, kendileri sahip çıksın-
lar» demiş.

«Karaya oturdu, oturuyor»
derken, C.H.P.'nin dibi de de-
linmiş meğer. Zira bir gemi
batarken kaptanın yaptığı da,
Ecevit'in yaptığından pek
farklı değildir. Ambarlar su
altında kalınca tayfayı güver-
teye toplar ve dört kelimelik
son konuşmasını yapar: «Her-
kes kendi canını kurtarsın!»

Salı

Günümüzün modası

Gazetelerin birinci sayfala-
rında sütun sütun resimler,
resimlerin münasip yerlerine
dizilmiş iri puntolu başlıklar:
«Moda'da, herkesin gözü ö-
nünde silâh tehdidiyle bir kız
kaçırıldı!»

Olayın sanıkları, memleke-
tin âşâyiş durumunu hicvet-
mek için Moda'yı seçtiler ga-

liba... Çünkü güpegündüz
herkesin gözü önünde silâh
tehdidiyle kız kaçırmak, gü-
nümüzde moda oldu!

Çarşamba

Nefesli yardımlaşma

Dernek bolluğundan geçil-
meyen İstanbul'da, bir dernek
daha kurulmuş: «Of Kültür
ve Yardımlaşma Derneği».

Bu yeniliği kim düşündü-
yse sağolsun. Artık geçim sı-
kıntısından bunalanlarımız,
sağ-sol kavgasından usan-
anlarımız zaman zaman bir ara-
ya gelir, dernek yardım fon-
dundan karşılıklı bol bol of-
laşırız!

Perşembe

Maraton

«Türkiye, 2000 yılında Ame-
rika seviyesine varacak!»

Hani yalan da olsa, arada
bir böyle haberler duymak
pek keyifli oluyor doğrusu.
«Türkiye 2000 yılında, Ameri-
ka seviyesine varacak!»

Pekii, biz o seviyeye vardi-
ğımızda acaba Amerika nere-
de olacak? Şüphesiz ya Me-

rih'ten, ya Ay'dan, «Hello» di-
ye Dünya'ya el sallayacak!

Cuma

Hıyar döviz getirir

İşte size bomba gibi bir ha-
ber: «Portekiz, Türkiye'den
hıyar istiyor!»

Eskiden de döviz getiren ih-
racatımız vardı ama, bu sefer-
ki bambaşka. Salyangoz iste-
yen Fransa'dan, kurbağa iste-
yen İtalya'dan sonra, hıyar sı-
kıntısı çeken bir Portekiz çık-
tı karşımıza. Yeter ki elimizi
çabuk tutup, sıkı bir araştır-
maya girişelim. Hani trafik
düzeninden, toplum düzenine
kadar bütün düzenleri aksa-
tan hıyarları bir bir tutarak
ambalajlayıp Portekiz'e gön-
dersek, inanın iki ay içinde
Türkiye iktisaden belini doğ-
rultur, Portekiz ise hıyardan
geçilmez olurdu!

Cumartesi

Siyasî hastalık

İstifa eden Bakanlar, «Bu
bir nöbet değiştirmedir» de-
mişler.

Evet evet, bu «Nöbet» siya-
sî bir hastalıktır. Tuttu mu
sarsar, sarstı mı düşürür ada-

GÜN

mi! Ne var ki, ismini bilmi-
yorduk bu hastalığın. Sağol-
sun istifa eden Bakanlarımız
açıkladılar da öğrendik: İkti-
dar nöbeti!...

Pazar

Aranıyor

«Personel Kanununu çıkar-
mak için formül aranıyor».

«Bekçi parasını kaldırmak
için formül aranıyor».

«Yıkıcı muhalefeti önlemek
için formül aranıyor».

«T.İ.P.'i kapatmak için for-
mül aranıyor».

«C.H.P.'de sekizleri ihraç i-
çin formül aranıyor».

Bu da bir yenisi: «Yüksek
Adalet Divanı Başsavcısı Ege-
sel'i yargılamak için formül
aranıyor!»

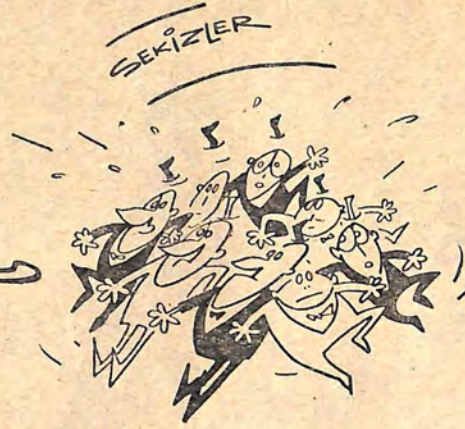
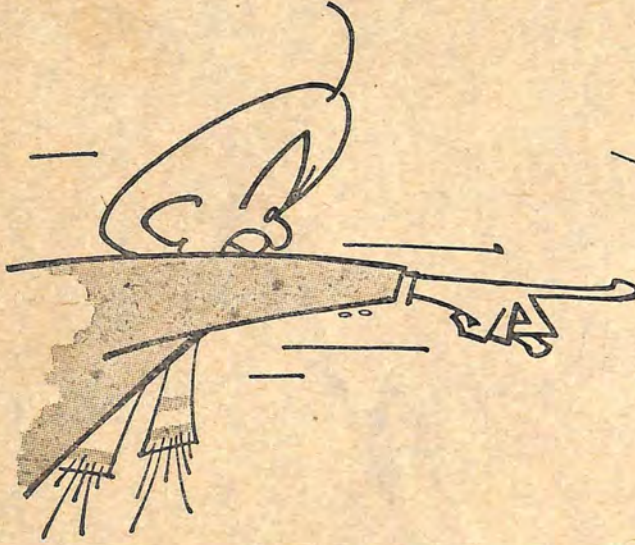
Anlayacağınız, Şark usulü bir
formül aramadır gidiyor işte!
Eloğlu formülü medeniyete
hizmet için bulur, bizimkiler
hoşlanmadıkları kimselerden
kurtulmak için formül arama-
ya koyulur!

Bugün git, yarın gel...

Bugün git, yarın gel...

İnönü — Sizi ben bile kurtaramam!...

Kuru

Esmerler

Geri plâna atmak esmerleri çok günah,
Onlara da beslerim hem sevgi, hem ihtiram.
Karanlık gözlerinde pırıl pırıl bir sabah,
Esmerlerin yanında diniyor gönül yaram;
«Esmer karam, gel karam!»

Yıpranmadan aşarlar ayları, seneleri,
Bambaşka bir âlemdir sevişme sahneleri.
Ben onlardan öğrendim neleri ve neleri.
Esmerlerle ilgili birçok tatlı hâtıram;
«Esmer karam, gel karam!»

Ötekilerin yersiz kibri, inatları var,
İklim iklim uçmaya hazır kanatları var.
Beyazların adı var, onların tatları var,
Bilirler neler sevip, anları neler haram;
«Esmer karam, gel karam!»

Aşk menziline ermek çok zayıf bir umuttu,
Ama bu yolda dahi onlar elimden tuttu.
Küskünlüğümüz sade geçici bir buluttu.
Onlara minnettarım, çünkü anları meram;
«Yine gel esmer karam!»

Salâhattin KUTLU

Deli

Babacan bir adam ruh doktoruna gitmişti:

— Doktor, dedi, karım aklını kaybetti.

— Ya öyle mi?... Ne yapıyor?

— Evimizde altmış kedi besliyor.

— Altmış kedi ha?... Bu hayvanları sevdiğini gösterir!

— Ama doktorcuğum, bütün pencereler kapalı olduğundan pis kokularına tahammül edemiyorum.

— Pencereleri açınız...

— Pencereleri açmak mı?... diye adam haykırdı. Bunu dünyada yapamam. Sonra iki yüz güvercinim uçar giderler!..

— Geçen baharda aldığın yok.. Nişanlım başka

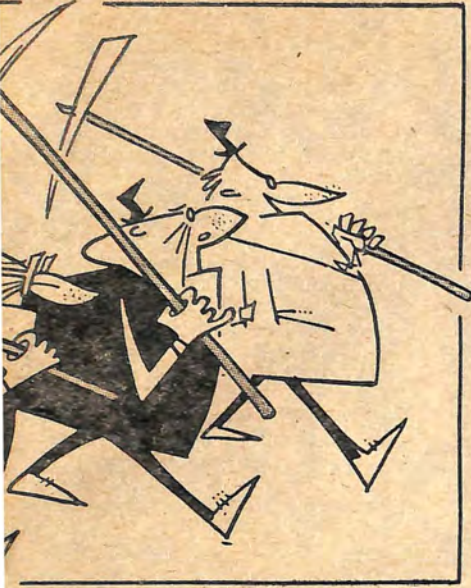
— İşte, burası da bizim köyün kadınlar hamamı!...

Dönüş

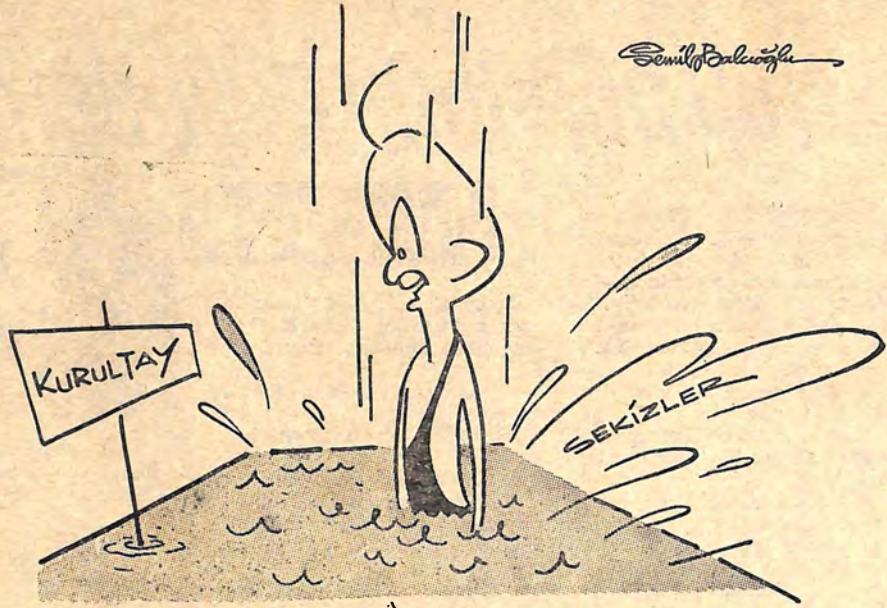
İki arkadaş arasında:

— Karın sabahın üçünde eve dönme ne kızmıyor mu?

— Yooo!... Çünkü o eve sabahın dörtünde dönüyor!

çalışmaları!..

Çivileme!...

Minnet..

Doktorun oğlu da doktordu.
Bir gün babasına:

— Bak baba, senin yirmi senedir tedavi edip iyileştiremediğin hasta kadını ben iyi etmeyi başardım!

— Bunu ona borçluydun, dedi baba. Senin tahsil masrafın yirmi senedir onun sayesinde ödendi!

Masaj!...

Genç kız, geceyi beraber geçirdiği aşısından takside ayrılırken:

— Çiçeklere, harikulâde yemeğe, tiyatroya ve taksile dönüşe çok teşekkür ederim, dedi. Bihassa işveç usulü masaja!...

Kumrallar

Yanılmış da ahnışım sarışınları öne;
Onların âdetleri konmakınış daldan dala.
Bu gerçeği sezince döndüm başka bir yöne:
«Ey eski sevgililer size uğurlar ola»
Yoldaşlık tekiif ettim şimdi bir hoş kumrala.

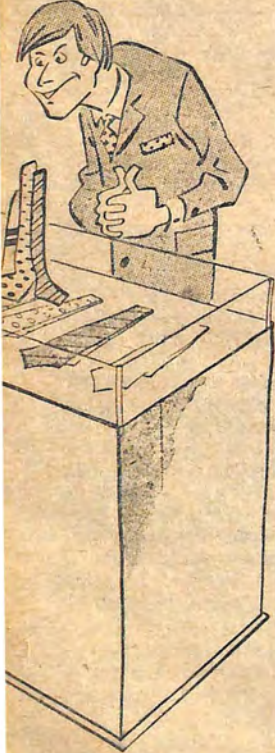
Akdeniz ikliminde yetişmiş bu güzel kız,
Ya kendi, ya hayâli koymuyor beni yalnız.
Halleri, yakınlığı duyguma veriyor hüz;
Aynı hedefe doğru koşuyoruz kolkola,
Günden güne artıyor yakınlığım kumrala.

O; bir oğul balıdır kapalı peteğinde,
Saçları akşamların hülya dolu renginde.
Bin çeşit arzu gizli sesinin âhenginde,
Ne kadar hoş inanmak sevgi adlı masala;
Ne büyük mutluluktur sırdaş olmak kumrala!

Sormayın bana dostlar bu değişme ne için?
Ona ait hislerim gönümde perçin perçin.
Aşk için böyle cazip biri olursa elçin,
Bu uğurda verilmez bir anlık bile mola;
Koşa koşu gidilir vuslat için kumrala...

Salâhattin KUTLU

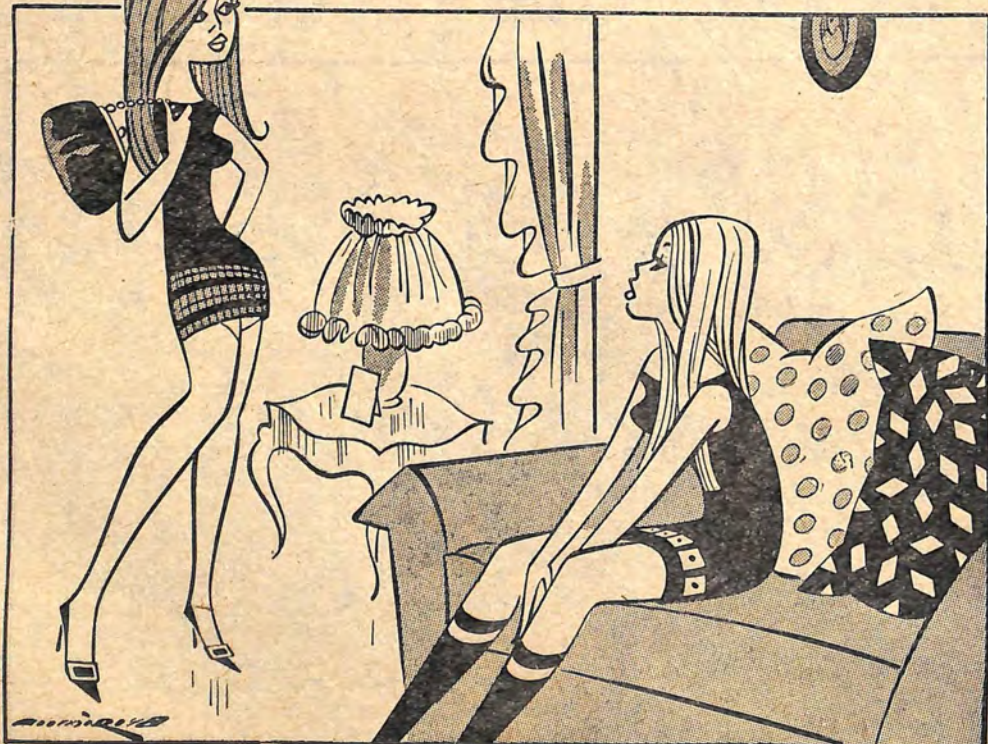
KRAVAT

kravatın aynı ama, zararı
ol olsa!...

Dilenci...

Dilenciye kapıyı açan kadın:
— Bu sokakta dilenmeye utanmanız
ım, diye çıkıştı.
Dilenci anlamamazlıktan gelerek:
— Aman madam, diye cevap verdi,
ndan daha fakir sokaklar da gör-
n!..

— Gerçekten onu seviyor muyum, yoksa nişanlımı kıskandırmak için
mi öyle görünüyorum, vallahi bilmiyorum!...

Hep beraber düşünelim!

DÜNÜMÜZÜN, günümüzün, yarın ve öbür günlerimizin ilk akla gelen sorusu bu: Kalkınmak için ne yapmalıyız?

Fikir ve söz hürriyeti memleketi yerleştiğinden bu yana, bütün aklı erenlerimiz aynı konunun üstünde duruyor. Biri:

— İktisaden çöküyoruz, dedi mi, otuziki milyonumuz ayrı ayrı düşünüp, birbirine benzemeyen otuziki milyon fikir atıyoruz ortaya!

Eh, elde fikir oldu mu, gerisi kolay. Yap her birine beşer yıllık plân, teker teker dene... Böyle bir denemeye girişimiz yok nedense... Vekillerimiz Mecliste, biz sokakta, onlar bize, biz onlara soruşup duruyoruz:

— Arkadaşlar, durumumuz kötü! Bugün milletin yarısı aç. Öbür yarısı da acıkınca halimiz ne olacak?

— Valla doğru... En iyisi gelin iktisaden bir kalkınverelim.

— Artık tembelliği bırakalım. Batı'ya yetişebilmek için silkinelim biraz!

Otuziki milyon ağız birden cevap veriyor:

— Evet evet silkinelim. Silkinmekle de durumu düzeltemezsek, bu sefer kalkınmaya başlarız.

Fikir ayrılıklarını göz önüne alarak, hükümetin ve plânlama uzmanlarının işlerini kolaylaştırmak için bir anket yapmaya karar verdik. Sorumuz şu: Kalkınmak için ne yapmalıyız? Partili, partisiz, fikirli, fikirsiz; koltuklu, koltuksuz; yolluklu, yolluksuz; sorumlu, sorumsuz vatandaşlardan aldığımız cevapları, günün modası olan tenkit yarışına sokuyoruz.

Nedat Saygı

İlk olarak A.P. ilçelerinden birinin numarasını çevirdik. Telefona çıkan, kimi aradığımızı sordu.

— Kardeşim, dedim, burası Akbaba...

Telin öbür ucundaki telaşlandı:

— Aloo, Ankara mı dediniz?

— Hayır kardeşim, Akbaba!...

— Evet anladım efendim, Ankara... Başbakanla mı görüşüyoruz?

— Hayır canım, benimle...

— Anladım beyefendi, Başbakanın Özel Kalem Müdürüyle...

Adamın aklı fikri! Ankara ile Başbakan'da... Başka hiçbir şeyi kafası almıyor!

— Birader müdür falan değil, bir yazarım ben!

— Tahmin etmiştim beyefendi, kendi kendime, «Benimle konuşan ya Başbakanımdır, ya da bir Nâzır» demiştim zaten.

Baktım uzatmaya gelmeyecek:

— Peki birader, dedim, Nâzır-sam Nâzırım, n'apalım yani? U-cunda ölüm yok ya...

Karşıdaki ses duaya başladı:

— Allah korusun beyefendi, Allah gecinden versin. Gül gibi yaşıyıp gitmek varken, ne diye ölecekmişsiniz sanki? Buyrun, emirlerinizi bekliyorum.

— Sizce kalkınmak için ne yapmalıyız? diye soracaktım.

Hattın öbür ucundan bir fer-yat yükseldi:

— Aloo!... Ankara...

— Yahu Akbaba!...

— Evet anlıyorum Ankara... Kaşınmak için ne mi yapmalıyız?

— Hayır, milletçe kalkınmak için...

— Aman estağfurullah beyim. Milletin kaşınması için Ankara bir çare bulamazsa, bendeniz nasıl bulurum?

Bir anlaşma olamayacaktı. Telefonu kapatıp, sokağa fırladım. Caddenin kenarındaki bir binadan, kulakları sağır eden gürültüler geliyordu. Ormancılar kongre yapıyorlar. Daldım içeri, ilk görüşüm ormancıya sorumu tekrarladım.

Adam, yeni seçilen idare heyetindenmiş:

— Valla, dedi, milletçe silkinmemiz gerekir!

Muhalefet sıralarından biri a-tıldı:

— Silkinmekle kalkınmak, dünyanın hiçbir yerinde görülmemiştir! Bir ülkenin kalkınması, ormanlarına bağlıdır. Eğer ormanlarımıza dadanan keçilerle savaşırsak...

İktidar sıralarından birkaç ki-şi:

— Keçilerle savaşmak mı? diye adamın üstüne yürüdü. O nasıl lâf öyle?... Şanlı tarihimizin hangi devrinde keçilerle savaşmaya tenezzül etmiştik? Bu sa-

vaş hangi yıllarda olmuştur? Kim kimi yenmiştir?

Sıralar karıştı, çantalar uçtu, bu ara bendeniz bir fırsatını bulup savuştum!

Yıldırım hızıyla koşan bir işportacıya taksitle yetişip, sordum:

— Ticaret serbestisi olmayan ülkelerde, kalkınma olmaz âbi, dedi.

— Peki, sizce kalkınmak için ne yapmalıyız?

— Söylesek de ciddiye alınmaz ki be âbi... Baksana ne Belediye Zabıtasının kaldırılacağı var, ne de işportacıların serbest çalıştırılacakları... Çabucak kalkınmak istiyorsak, işportacılarla geniş haklar tanımmalı, büyük mağazalar kapatılmalı, Almanya'da çalışan işçilerimize bile, Türkiye'deki işportacıların alış veriş yapmak şartı koşulmalı!

Eminönü'nde kayıkcılık yapan İlyas Çeker'e sorduk:

— Haçan ağır bir şey nasıl kalkar diye mi sual edeysun? Uşak tuttunuz mu? Urgan pağlatınız mı? Heyaa molla tetuniz mi?

Cevap verdim:

— Bak onu unuttuk reis.

— O halde penu ne meşgul edeysun?...

Dalgin dalgın gazete okuyan bir vatandaşa sorduk.

— Valla, dedi, Galatasaray batarken, memleket kalkınmaz!

Futboldan anlamadığım için, Galatasaray'ın iktisadi kalkınmazlığındaki rolünü bulamadım. O devam etti:

— Bu ne rezalettir birader? Her hafta direk veriyoruz, bir de bakıyorsun direkleri yıkılıvermiş!

Futboldan anlamıyorum ama, hiç değilse yıkıntının ne demek olduğunu biliyorum. Merakla sordum:

— Ne zaman yıkıldı bu direk-ler?

— Az önce!

— Nerede oldu bu iş?

— Ali Sami Yen Stadında!...

Demek bir facia daha olmuştu!

— Yıkılan direk çok mu bâri? Elindeki kâğıda bir takım işa-retler koyuyordu:

— Yirmi kolon!

Olayı yakından görmek için doğru stada koştum. Görünürde yıkıntı falan yoktu. Maç az önce bitmiş, seyirciler kapılara yönelmişti. Soyunma odalarından birinde buldum kendimi. İlk soruyu, idareci olduğunu söyleyen birine sordum:

— Memleketin gerçekten kalkınmasını istiyorsak, önce futbol ve Galatasaray'ı kurtarmamız gerekir, dedi.

— Ne oldu Galatasaray'a?...

— Gene yenildi!

Hükümet programında Galatasaray'ın yenilmesini önleyecek bir maddenin olduğunu bilmiyordum. Demek en önemli hususlardan biri daha unutulmuş, toprak reformu gibi hasıraltı edilmişti!

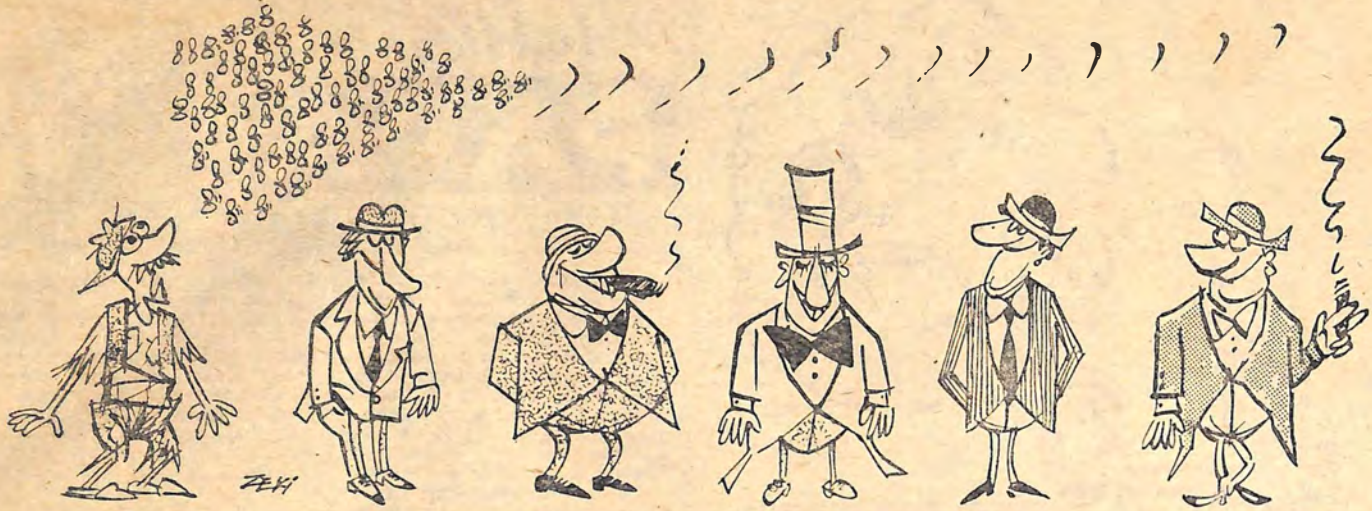
— Peki hükümet neler yapma-lı?

— Asker oyuncuların oynamasına izin vermeli, lig fikstürünü islah etmeli, kısacası ne yapıp yapmalı, bizim takımın yenilmesini önlemeli!

— On üç mü tutturdu?...

— Hayır, şekerim... On üç tutturacağım diye tutturdu!..

— Eyvah, beni seçtiler galiba!...

Sorumu, bir kenarda ağlayan futbolcuya tekrarladım:

— O gol yenmezdi ağabey, dedi. Bir kere pozisyon ofsaytı. Hakemlerin taraf tuttuğu bir ülkede bizim takım yenilir de, memleket kalkınabilir mi?

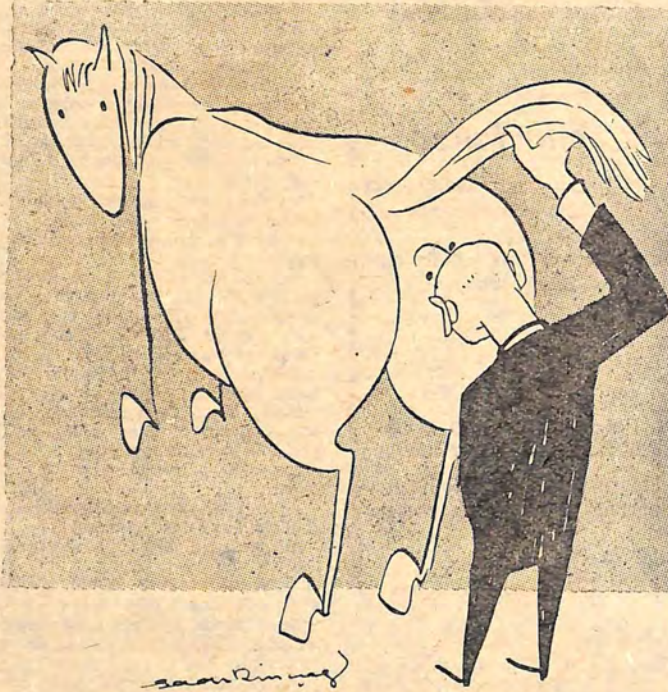
Yahu memleket gerçekten büyük bir tehlikenin içindeymiş de, politikacıların haberleri bile yok! Hakeme sokuldum. Sinirliydi:

— Bu şartlar altında ne futbol kalkınabilir, ne de memleket, dedi. Bir buçuk saatlik maç boyunca seyirci durmadan, «İnek hakem, inek hakem» diye tempo tutarsa, ne hakemlerden hayır bekle, ne memleket kalkınmasından!...

Aldığımız cevapları yeterli bulduk ama, kalkınmak için ne yapmamız gerektiğini biz de bulamadık. Şahsi fikirlerimize gelince:

— Kâğıt ve baskı fiyatları düşürülüp gazete fiyatları arttırılmalı, birkaç satırık yazıya birkaç ay yetişecek kadar para sayılmalı, dilediğimiz an avans çekebilmek için müessese veznesi günün 24 saatinde açık bırakılmalı... Anlayacağınız herkes yolunu bulmalı!

Vedat SAYGEL

Ümit!...

Yer altında bir kadın satış yeri basıldı.

Yeryüzü servetimiz...

Yer altı servetimiz!...

Okus pokus

İki gazeteden iki haber: «200 bin liralık kaçak mal, yolda kuru fasulye oldu!»

«Pakistan, sihirbazlarımızı talip oldu».

İyi, güzel ama, 200 bin liralık kaçak mal, bir anda kuru fasulye yapan sihirbazlarımızın marifetini, Pakistanlı dostlarımız hemencecik nasıl duydu?

Anlaşıldı

«Ara sokaklara 6500 trafik levhası konacak».

Anlaşıldı... Ana caddelerde trafiği aksatan trafik levhaları sökülüp, ara sokaklara depolanacak.

Zamzede

Demirel, «Türkiye'de zadedân sınıfı tanımıyoruz» demiş.

Biz de sayın Başbakanla aynı fikirdeyiz. Herkesin «Zedegân» olduğu bir ülkede, «Zadegân» ne imiş?

Eskiden sadece «Kazazede» lerimiz, «Depremzede» lerimiz vardı, bugün hepimiz birer «Zamzede» olduk!

Yazısız

Büyük Yarışmamız Sonuçlandı

Önceki sayılarda yayınladığımız 16 karikatür, 16 karikatürist ve 16 leşanın birbiriyle ilgilerini çözecek olan okurlarımız arasında açtığımız büyük yarışma sonuçlanmıştır.

22 Nisan 1967 cumartesi gününe kadar elimize geçmiş olan cevapların doğruları arasında çekilecek kur'anın talihlilerine aşağıda tekrar belirttiğimiz armağanlar verilecektir.

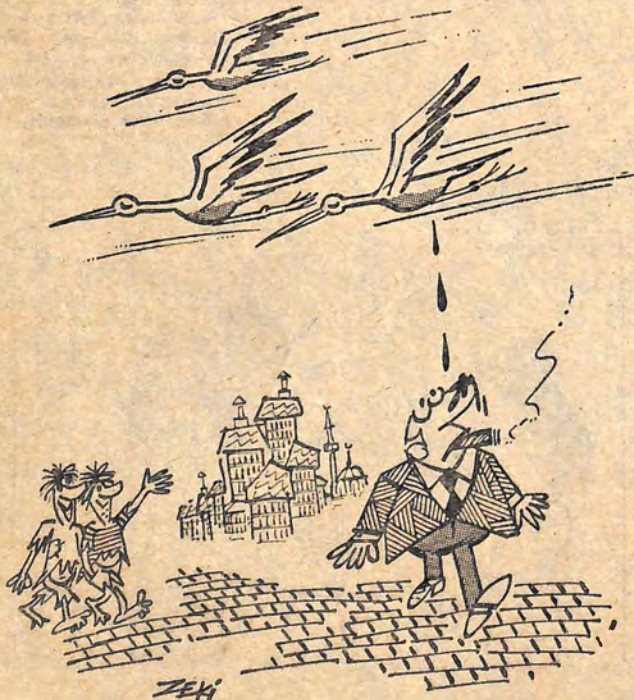
Birinciye : 1500 TL.

İkinciye : 1000 TL.

Üçüncüye : 500 TL.

Beş okuyucumuza: Meşhur gömlekçi Martino'dan birer gömlek. Beş okuyucumuza: Meşhur gömlekçi Martino'dan birer kravat.

Gelecek sayımızda ilân edeceğimiz doğru neticelerle verdikleri cevapları karşılaştıran okuyucularımız, çekilecek kur'a ya dahil olup olmadıklarını öğreneceklerdir. Kendilerine şimdiden bol şanslar dileriz!

— Bak ahbab... Leylekler baharı müjdeliyor!...

PARA

Burhan ESEN

ALTI kath büyük mağazadan çıkmak üzereydim. Ayağım, yumuşak bir şeye tosladı. Eğilip baktım, kocaman bir para cüzdanı! Tenha bir köşeye çekilip açtım ki ne göreyim; mübarek cüzdan değil, Ali Babanın hazinesi!... Sanki koskoca bir servet komprime halinde getirilerek, zorla çantanın içine sığdırılmıştı!

Şaşkın bir sevinçle:

— Önce borç taksitlerimi öderim, diye düşündüm. Sonra da bir araba alır, direksiyon başında adam çıg-neme zevkini tadarak, yaşar giderim anasını satayım!

Ceketimde gözle görülür bir şişkinlik meydana getiren cüzdan, hayallerime yön verirken, kalbimin derinliklerinden gelen bir ses de:

— Sayı ile kendine gel, diyordu. Bulunmuş para sahibine teslim edilmezse, çalınmış paradan farkıdır. Polis lisansında buna, «Gasp» derler. Cürm-ü âdiden, yüz kızartıcı suçlardan sayılır.

İçimdeki sese, içimden gelen daha başka bir ses cevap verdi:

— Peki borç taksitlerimiz ne olacak?

— Taksitlerini kendi kazandığın parayla öde. Cüzdanı daha fazla yanında tutarsan, sahibine faiz ödemek zorunda kalırsın. Ticaret kanunlarını unutma!

Beş on saniyelik bir iç savaştan sonra, içimdeki şeytan yenilgiye uğramıştı. Tipiş tipiş mağazanın kasasına gittim, cüzdanı oradaki yeşil gözlü bayana teslim ettim.

Kasadaki bayan cüzdanı eline alınca:

— Anlayamadım, dedi, cüzdanınızı niçin bana veriyorsunuz?

Kız haklıydı. Önce kalbimi vermiydim, sonra paralarımı...

— Yerde buldum, dedim. Sahibi ararsa verirsiniz diyecektim.

Teşekkür edip cüzdanı ve adresimi aldı, ardına baka baka çıktım dışarı.

Dürüst insan pozunda kasıla kasıla yürüdüm. Soğuk kar taneleri, dürüstlükten biraz daha kıvrılmış alnıma vurunca, elimle boş cebimi yokladım. Cüzdan yoktu artık. Sırtımdaki eski yazlık elbiseler içinde dışlarım birbirine vuruyordu!

— Ah doğruluk, diye söylendim. Senin uğruna ne ayazlar çekiliyor! Karşıdan, emekli öğretmenlerden din dersi hocamız Abdürrezzak bey geliyordu. Beni görünce:

— Hayrola, dedi, seni biraz düşünceci görüyorum. Hasta mısın?

— Az önce para dolu koskocaman bir cüzdan buldum da, diye cevap verdim.

Hocam yerinden sıçradı:

— Eyy, nerde paralar?

— Kasaya teslim ettim.

Hoca bir bozulmuş bozuldu ki, sormayın!

— Senin ne sersem olduğun okuldayken belliydi, diye bir başlayış başladı, susturabilene aşkolsun!

Yanında o kadar para taşıyan insan kimbilir ne kadar zenginmişmiş. İçinden elli kâğıdını bozdurup, fakir fukaraya dağıttım mı, gerisi ananın ak sütlü gibi helâl olurmuş da, bir sürü miş miş!

Ötesini dinlemeden yürüdüüm. Ders verirken, «Dürüstlük en büyük hazinedir» diye bangır bangır bağır-hoca şimdi benden yana değil

de, mağazada yenilgiye uğrattığım şeytandan yana çıkıyordu!

Soğuk bir yandan, yağmur bir yandan, ince yazlık elbiseler içinde, miadını doldurmuş belediye otobüslerinin karoseri gibi titreye titreye giderken, arkamdan birinin seslendiğini farkettim. Dönüp baktım ki felâket! Üç aydır izimi bulmaya çalışan ev sahibi ensemble bitivermiş!

— Şükür kavuşturunana, diye soluk soluğa yapıştı yakama. Şu birikmiş borcunun bir kısmını versen hem borcunu azaltmış, hem sevaba girmiş olurdu.

— Ah, dedim, on dakika önce gelseydin ya... Demek kısmetin yokmuş. Yoksa n'olucak hem borcumu temizlerdim, hem de üstelik borç bile verirdim.

— Hayrola, borç alabilecek birini mi bulduydum?

— Hayır, dedim, bütün borçlarımı bir kaleme temizleyecek kadar parası olan bir cüzdan bulduydu!

Ev sahibi her zaman olduğundan daha aptal bir sesle sordu:

— Eee, ne yaptın paraları?

— Bulduğum mağazadaki kasiyere verdim!

Canı brununa gelen adam:

— Bre Allahın kulu, diye bağırdı. Evin kira, yediğin ekmeğe veresiye, giydiğin elbise taksit... Dürüstlük kala kala sana mı kaldı ulan?

Ev sahibinden yakamı kurtarmak için nişanlının evine daldım. Fakat bizim gene gene değil, yalama olmuş terkos vanası! Mağazadaki olayı dayanamayayıp, onlara da anlattım. Sevinçle yerinden fırlayan nişanlım:

— Eee, dedi, hani cüzdan?

— Kaybeden üzülmesin diye kasaya teslim ettim.

Kaynıpeder okumakta olduğu gazeteden başını kaldırdı. Kızına bir göz kırptı:

— Bakıyorum gene bızlmki şaka yapıyor, dedi. Öyle yüklü bir para bulduktan sonra ahmaklar gibi elinden kaçırarak değil ya...

— Baba, dedim, kusura bakmayın ama, ben bu ahmaklığı yaptım!

Hepsinin suratı bir tuhaf oldu. Namuslu davranmak mı, kadar köttüydü demek! Hakkımda ne düşündüklerini öğrenmek için yalvarır gibi sordum:

— Doğru bir iş yaptığıma inanıyor, bana kızmıyorsunuz değil mi?

Kaynıvalide ile kaynıpederin ağızlarını bıçak açmıyordu. Bütün umdumu nişanlıma bağlamış, bekliyordum. Nasıl olsa aleyhimde esen havayı dağıtmak için birden silkincek, müstakbel kocasının dürüstlüğü önünde saygıyla eğilip:

— Tanrım, bana böyle namuslu bir insan nasip ettiğin için sana şükürler olsun, diyecekti.

Ben bunları düşünürken ayağa kalkıp yanıma geldi, mütebeassa bir yüzle:

— Benim fikrimi sorarsan nonoşum, dedi ve avucunun içindeki nişan yüzüğünü avucuma bırakıverdi!

Burhan ESEN

Dans

Genç kız:

— Eğer iki şey olmasaydı Ted, mükemmel bir dansöz olurdu nuz, dedi.

— Onlar nedir Abby?

— Ayaklarınız.

Adamımız Ceymiş Bont

18

CABUK BANA
POLİS MÜDÜRÜ-
NÜ BAĞLAYIN!

YOOO... BU
TELEFON RES-
Mİ HİZMETE
MAHSUSTUR!
SİVİLLER KO-
NUSAMAZ...

TAKSİ!..

HADI ORDAN,
BİTLİ SEN DE!..

ACABA KİMİN
PANTOLONU-
NU ÇALMIŞ?..

POLİS LİMA-
NI ABLUKAYA
ALMAZSA BÜ-
TÜN İŞLER
YATAR!

POLİS MÜDÜRÜNÜN Zİ-
YAFETİ VAR! FRAKSIZ KİM-
SE GİREMEZ!..

HIMMM... BİR
FRAK BULMaktan
BAŞKA ÇAREM
YOK!..

FRAKINIZI ON
DAKİKALIK
MÜSAADE EDER
MİSİNİZ?..

BU NE
KÜSTAH-
LIK?..

BENİM SAĞIM
SOLUM YOK-
TUR!..

YOKTUR
AMA, FENA
İŞLEDİ!..

TAM DA BANA
GÖREYMİŞ!..

HAH, SİNİDİ OLDU
İŞTE!..

ADAMIMIZ, PO-
LİTİKACILAR
GİBİ KASILA
KASILA İÇERİ
GİRER.

MÜDÜR BEY Sİ-
ZİNLE GÖRÜŞ-
MEM LAZIM!..

MÜRACAATI-
NIZI YAZILI
OLARAK YA-
PIN... SİM-
Dİ MEŞGU-
LÜM!..

POLİS MÜDÜRÜ
İLE MONİK!..

DR. NO'NUN
YERİNİ
BULDUM!

DANSTAN SON-
RA BALKON-
DA BULUSA-
LIM!..

HAFTAYA -UÇTU UÇTU, N'
UÇTU?..

it Adası

— 15 —

— Sarıl bana.

Değirmene ayrı yollardan geldik. Köse:

— Nerelerdesin lan? dedi. Ne kızlar geldi, ne kızlar!...

— İstemez...

— Sende iş yok vallaha oğlum. Evlenemezsin. Yirik Abdo gibi tohumu kaçan...

Güldüm:

— Bal gibi evlenirim işte, dedim.

— Eşşeklerle tabii...

Meydanlığa gittim, buğdayı çuvala doldurdum. Değirmenin içine girdiğimde Necmiye de gelmişti. Göz kırptım:

— Sen otur, ben toparım, dedim.

— Beraber toplayacak...

Kuş kadar hafiftik ikimiz de. Belki Necmiye değildi. Ama bana öyle geliyordu ki, memnundu şu andaki hayatından... Yüzündeki çile çizgileri yok olmuştu bir anda.

Önce Necmiye'nin bulguru döküldü tekneye, sonra benimki. Köse, göz kırptı:

— Dalganız eyi ha, dedi.

— Ne dalgası? dedim.

— Necmiye'ynen...

— Sen işine bak!...

Başka zaman olsa tahmin ederim Necmiye, bu sözü ona pahaliya ödetirdi ya, şimdi erkeği vardı artık. Söz erkeğininidi.

Necmiye'den ayrılırken elini tuttum:

— Yarına, dedim.

— Hi, dedi.

Sırtında buğday çuvalı yoktu sanki. Yol boyu Necmiye'yi düşündüm. Hep hep Necmiye vardı gözümün önünde. Bal rengi gözleri, kalkık burunu ve fildişi gibi beyaz güzel vücudu. Yanımdan geçen biri, —Merhaba— dedi. Bakmadım bile.

Eve geldiğimde akşam ezanı okunuyordu. Tahtanın başında, babamla abdest aldık.

— Nasıl, bir şeyler yakalayabildin mi? diye sordu.

— Yok, dedim.

— Giz yok muydu değirmende?

— Vardı...

— Eeee?

— Beğenmedim.

— Heçbirini de mi?

— Hiçbirini de...

— Ulan oğlum aklını başına topla.

Armuda saplı, üzüm çöplü dersin, sona benim gibi olun. Şu anandaki surata bak. Bakanın kırk gün iş rasgıltmez...

— Ananı sen yaptın öyle.

— Ben mi yaptım?

— Sen yaptın ya.

— Ulan onun çamuru bozuk be. Çamur bozuk olunca, surat da bozuk olur, sıfat da. Çifde mi goştum ananı?

— Toprağın olsa, belki koşardın.

— Anlaşıldı, kızlar yüz vermeyin ce hayfını benden alıyon.

— Ben kimseden hayfını almiyorum, doğruyu söylüyorum.

— Ben onu bunu bilmem. Şurda asgerliğine bişi galmadı. Asgerden

16

gellince de zor olur bu işler... Ben

camiiye gidiyorum, gelececek mi?

— Hayır, dedim, ben evde kılacağım.

— Sen bilin. Namazının sonunda, Allaha dua et; et de sana biraz akıl versin.

Namaza durdum. Beş rekatın beşinde de Necmiye gözlerimin önünden gitmedi. İri kalçası, etli dudakları, sarı saçları...

Namazın sonunda dua ettim Tanrıya:

— İşlerimizi kolaylaştır yâ Rab-bim.

Yarına buluşacaktık yine. Ama değirmende buluşmayacaktık. Eski taş ocağının arkasında. Orada, koca koca taş kovuklar vardı. Baştan ikincisinde bekliyecektim onu. Geleceğinden emindim. Orada bir karara varacaktık. Daha doğrusu o varacaktı bir karara... Ben dünden razıydım alıp kaçmağa... Başka yerlere, başka diyarlara...

Yatsıyı beklemeden girdim yatağa Sanki bir dikendi yatak... O yana dönüyordum Necmiye'yi görüyordum, bu yana dönüyordum Necmiye'yi görüyordum. Yastığa sarıldım, sıktım, sıktım, sıktım... Kan ter içinde kalmıştım. Neden sonra kalktım, elimi yüzümü yıkadım. Herkes uyuyordu. Köy de uyuyordu. Ara sıra bir köpek havlaması duyuluyordu çok uzaklardan.

Aceyleyle glyindim. Kapıyı yavaşça açıp, zifiri karanlığa daldım...

Necmiye'nin evine gidiyordum. Köyün en sonundaki bir göz odacık eve. Köpeği olup olmadığını bile bilmiyordum. Su arkının üzerinden atlarken, gündüzkü kaynak geldi aklıma.

«Ya Abdurrahman vardysa yanında?»

O zaman öldürürdüm, ikisini de öldürürdüm.

Bir taş ayağımın altından kaydı. Tepe takla yuvarlandım yere. Avucumun içi kanamıştı. İlik bir sıvı parmaklarıma bulaşmıştı.

Pencerenin yanına yaklaştım. Ses seda yoktu içerde. Yavaşça tıkrıdattım pencereyi... Bir homurtu geldi içerden. Bir daha vurdum.

— Kim o? dedi Necmiye.

— Benim, dedim.

— Kimsen get, sabahnan gel. Ben gece gapı açmam...

— Aç kız, benim işte. Tanımadın mı, Mehdi...

— Hay dell hay!... Ya gören olur-sa?

— Zifiri karanlık...

Pencereyi açtı:

— Ulan sen benim adımı eylene mi çıkaracan? dedi.

Çekip gitmek geldi içimden:

— N'olur geldiysek? dedim.

— Yok gurban, gören olur dal...

Gapiya gel!...

Dolandım, kapıya vardım. Elimi tuttu. Sıcacık elleri.

— Giri!...

Sarıldım oracıkta.

— Yatağa gel!...

— Hayır yatmıyacağız, dedim.

— Ya niye geldin gece vakdî?

— Kaçacağız!...

— Şimdi mi?

— Şimdi.

— Abooov, sen deli mi oldun

lan?

— Dell akıllı!... Ya şimdi kaçacağız, ya da hiç.

— O ne bacım, vallaha deli olmuş oğlan.

— Sen kaçıyor musun, kaçmıyor musun?

— Nereye kaçacık?

— Ben bilirim.

— Ulan Mehdi, gurbanın olym Mehdi, hem kendini, hem de beni rezil etme. Zaten Allah furmuş satırı. Gel getmiye, burda galak. Canın istediği zaman gel, yat yat yanında sona get...

— Haydi giyin!...

— Rezil etme Mehdi beni.

— Yürü!...

— Ah zıppı oğlan ah...

Kolundan yakaladım...

— Bi otursaydık, bi gonuşsaydık,

diye inledi.

— Konuşacak ne var?

— Paran var mı?

— Var birkaç liram.

Başını salladı:

— Tüh, tüh, tüh!... Bak sen şu

Allahın işine!... Ulan keşke gelme-

seydim be yanına, keşke dattırma-

saydım dadını... Ne billym bacım, ne biliym oğlanın böyle edeceğini... Vazgeç Mehdi, ben sana yâr olmam Mehdi...

— Olursun...

— Olursam bile etmezler!...

— Hadi çabuk!...

— Bi şeyler alak mı?

— Ne gibi?

— Döşşek, tencere?

— Al!...

Necmiye'nin eski yorganının içine ne çamaşırlarını doldurduk, iple bir güzel bağladık. Bir çuvalın içine de kab kakac doldurduk. Yorgani ben yükledim, çuvalı Necmiye...

— Ya Allah, dedik çıktık evden...

— Bi daha burya dönmem ben Mehdi.

— Dönmezsin...

— Ölüm gelir burya...

— Dirin de gelmez artık...

— Gurban Mehdi, ben sana yâr olmam Mehdi, yâr etmezler Mehdi...

— Bırak lâfı, nerdeyse şafak atacak!...

İşte böylece girmiştim dünya evine...

Necmiye benden daha güçlü kuvvetliydi. Önüm sıra kuş gibi uçuyordu... Güneş, mor dağların ardından doğarken epeyce yol almıştık. Ben de bir daha gelmiyecektim bu köye... Köylü sabahleyin kalkacak, anlayacaklardı kaçtığımızı... Babam ne diyecekti? Babama neler diyeceklerdi...

— Orosupnayan kaçtı oğlun, diyeceklerdi...

Zavallı anacığım... Babam küfrederken, o dua edecekti:

— Allah kazadan belâdan korusun diyecekti...

Ah anacığım ah... Kimbilir ne dualar etmişsindir benim için ama, Allah çok iyi biliyorum ki, güçsüzlerin yardımcısı değildi... Hiç olsaydı?... Tepede kızıl bir top gibi sallanan güneş, ve sırtındaki yorgan iyice terletmişti beni. İkimiz de konuşmuyorduk. Bende değil ama, Necmiye'nin yüzünden bir pişmanlık okunuyor gibiydi.

— Pişman mısın? diye sordum.

— Niye pişman olıym?

— Sesin soluğun çıkmıyor da...

— Türkü mü çığırayım sana?

— Çağır ya...

— Sen söylesele!...

— Ne türkü söylenir ya bu güneş altında, bu yorgan altında.

Necmiye sırtındaki çuvalı indirdikten sonra:

— Değışek, dedi.

— Neyi?

— Yükleri. Bunu sen al, onu bana ver.

— Olmaz, dedim.

— Nasıl olmaz, sen benim erlmişin. Yorulduğunu ister miyim?

Yorulmuşum. Oracığa çıktım. Necmiye, elimdeki yorgani alarak çalının gölge yerine serdi:

— Buraya gel otur, dedi.

Yorgana sırtımı dayadım. Ayaklarımın ucundan ter ve yorgunluk akıyordu.

(Devamı var)

Akbaba

* Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası *

SAHİBİ:
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira.

Uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon: 22 18 11

※

İLAN FİATİ: Kapak içi, sayfa 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-sına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiatı: 100 kuruştur.

Milletler Gülüyor

Ruh doktorunda

Bir İngiliz dram yazarı ruh doktoruyla görüşmeye gider:
— Macbeth isimli bir piyes yazdım, der.
— Ama, (Macbeth) William Shakespeare tarafından yazılmıştı.
— Ne tesadüf! (Hamlet) i yazdığım zaman da aynı şeyi söylemişlerdi!

Uyku

Ruh ve âsâp bozukluğundan şikâyet den rahip, doktora gitti. Doktor sordu:
— Uyurken konuşur musunuz?
— Hayır, doktor... Ben başkaları uyurken konuşurum!...

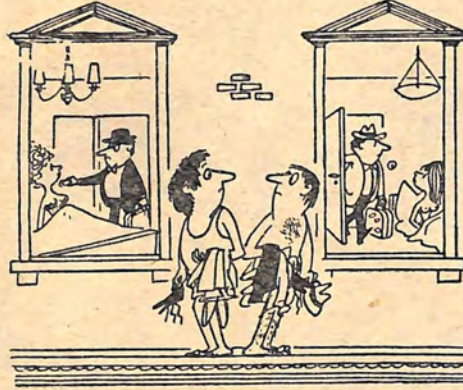
— Program bitmeden bulaşıkları yıkamak istemiyorum... Temiz servis için biraz bekleyeceksiniz!

Sarhoş

Köyün rahibi bir duvardan diğerine yalpalaya yalpalaya giden sarhoş Jonathan'a sert bir sesle:
— Her zaman sarhoş! dedi.
Sarhoş sırtarak:
— Ben de! diye cevap verdi.

Reçete

Doktor, gece vakti hastalarına götürmek üzere kendisini almağa gelen adamla beraber sokağa çıkmıştı. Biraz sonra aklına geldi:
— Aman, tabancamı almayı unutmuşum, gidip alayım, dedi.
Yanındaki adam atıldı:
— Eğer yolumuzu keserlerse reçete defterini gösterirsin, her halde kâfi gelir doktor.

Yazısız

Namus telâkkisi

Oscar Van Der Meuln memleketi Bruzelles'i, terk ederek Paris'e geldi. Orada görülecek işleri vardı, birkaç gün kalması lâzım geliyordu. İki gün son derece ciddi çalıştı, kendini tamamiyle işine verdi. Gerekli insanlarla görüşüyor, siparişler alıyor, ilgili bulunduğu firmasının bütün menfaatlerini koruyordu. Ama nihayet bütün işini bitirdi. Ve Paris'te geçireceği son geceyi neşeli bir şekilde sona erdirmek istiyordu. Bir şans eseri olarak girdiği lokantada bir müşterisine rastladı. Müşterisi onu güzel bir kadınla tanıştırdıktan sonra yanlarından ayrıldı. Son derece memnun olan Oscar, bu güzel kadınla bir hayli içtikten sonra sordu:
— Bu gece benimle gezip eğlenmek ister misiniz madam?
Kadın kabul etti. Önce tiyatroya gittiler. Sonra Folie Berger'e... Orada çıplak dansözlere seyretiler. Daha sonra bir kabilede yine içtiler. Yeni striptiz numaraları seyretiler, programdan sonra başlayan dansa katıldılar...
Sabahın üçüne doğru otomobile binerken Oscar bir domates gibi kıpkırmızıydı. Kadının verdiği adresle evin önünde indiler. Ama güzel kadın kendisine alahâismarladık deyince:
— Beni böyle bırakamazsınız! Güzelsiniz... Çok güzelsiniz madam! Odanıza geleyim... Başbaşa kalıp sevişelim...
Buna son derece gücenen kadın, isyan etti:
— Olmaz. Siz beni ne zannettiniz kuzum? Bana böyle bir şey nasıl teklif ediyorsunuz? Zannedersem bir yanlışlık oldu. Ben bildiğiniz yosmalardan değilim. Bunu bilmeniz lâzım!
Oscar üzüldü, cesaretini toplayıp:
— Size böyle şey söylemedim madam, dedi. Bildiğim yosmalardan olsaydınız para verirdim, öyle sevişelim derdim. Halbuki ben bu işi bedava yapmamızı teklif etmişim.

Zararsız

Bir İskoçyalı, oğlunu çikolataların önünde görür. Çocuk tablaya para atar ve çikolata alır. Babası:
— Küçük budala! diye çıkışır. Yine çikolataya para mı verdin?... Sana, çikolatanın karcığıne zararlı olduğunu bin kere söyledim belki... Çocuk:
— Ama baba, der, verdiğim para sahteydi!
— Haa, öyleyse zararı yok!.. diye cevap verir babası.

Serenat

Kapalı bir pencere önünde şehir bandosu en güzel parçaları çalıyordu. Oradan geçmekte olan bir turist:
— Ne yapıyorsunuz? diye sordu.
Bando şefi:
— Şehrin belediye reisine serenat, diye cevap verdi. Bugün doğum günüdür de...
— Belediye reisiniz hiç de terbiyeli değilsiniz... Pencereyi açıp sizi selâmlaması lâzımdı.
Bando şefi yüzünü asarak:
— Her yerde olamam ya, diye cevap verdi.

— N'olmuş yani karım hayatı n'ize borçluysa?..

Kim?..

Rahip her hafta din dersi vermeye gelirdi. Bir gün talebesinin küçük kardeşine:
— Bak Toto, dedi, her şeyi gören ve işiten kimdir bana söyleyebilir misin?

Çocuk derhal:
— Kapıcı, diye cevap verdi.

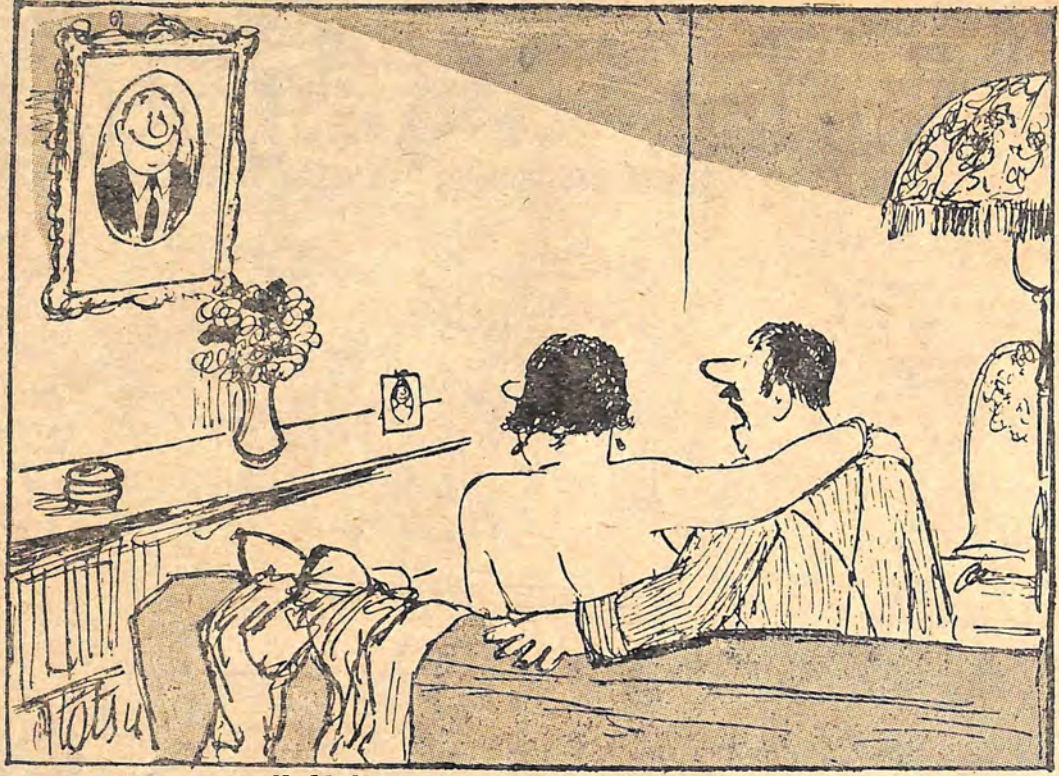
Dayak

Küçük Claud okuldan ağlayarak geldi. Babası:
— Neyin var? diye sordu.
Çocuk hıçkırıklar içinde:
— François bana tekmeyle vurdu. Babası hayretle:
— E, sen? Onun tekmesini iade etmedin mi?
— Ben ona daha evvel vurmuştum.

Yazısız hikâye

AVRUKA KARİKATÜRLERİ

-ŞU PİS PİS GÜLÜŞÜ YOK MU, İNSANI ÇİLEDEN ÇIKARIYOR!

-İNSAN ARASIRA BOĞAZINDAN
FEDAKÂRLIK ETMELİ!..

-ULAN İT !.. SEN BENİM PİJAMAMI
GİYECEK ADAM MISIN?.

-GECEİNİN BU SAATİNDE
İNSAN OMZUNA BİRŞEY
ALMADAN ÇIKMAMALI!

YAZISIZ

**“Baharlık-Yazlık” elbiseniz için
Altinyıldız’ın 1967 çeşitlerinden**

ALTINYILDIZ

SUPER KID MOHAIR

(Alpaka)

Dünyaya ün salan, Avrupa’ya ihraç edilen yegâne Türk kumaşı, işte budur! Mohair’in tabii parlaklığı sayesinde bilhassa koyu renklerin tercih edildiği erkek elbiselerinde çok canlı durur. Buruşmaz ve toz tutmaz.

“Baharlık-Yazlık” elbiselerinizi, geç kalmadan Altinyıldız çeşidi arasından seçiniz.

Altinyıldız

Avrupa’da aranan yerli kumaşlar

AKKAKA

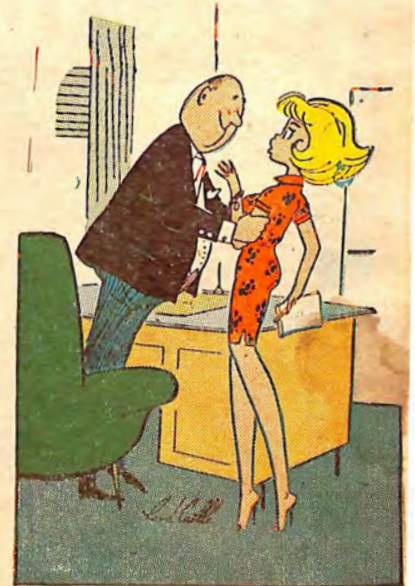
-SİKILIYORSAN TEYPI AÇAYIM DA
BANA VAAD ETTİKLERİNİ DİNLE!..

-HAYATINIZ ŞU MAKASIN UCUNDA .. BEN NE KADAR İSTERSEM
O KADAR GİYİNİR, NE KADAR İSTERSEM O KADAR SOYUNURSUNUZ!

-ELİNİZ HİZMETE ALIŞIK GÖRÜNÜYÖR ... MESLEKTE YENİ MİSİNİZ ?
-HAYATIMI HAKKINDA KONUSULMASINI SEVMEM BAYAN!

-YANILIYORSUNUZ MÜDÜR
BEY, SİZDEN MALİ YAR-
DIM İSTEDİM, MADDİ
DEĞİL ...